Michael Shea

POLIFEM[1]

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Awards:
1982 - Locus Poll Award, Best Novella (Place: 6)

[1] Publicată în The Magazine of Fantasy & Science Fiction, [Titlul original „*Polyphemus*"], August 1981. În româneşte a apărut în „Almanahul Ştiinţă şi Tehnică 1994", editat de SC „Ştiinţă şi Tehnică" SA în colaborare cu Fundaţia „Crescent".

La amiază, razele soarelui pârjolesc nemiloase deşerturile Flăcăruii, însă briza alungă dogoarea. Drept urmare, murmionii se însoresc la adăpostul colinelor şi conurilor vulcanice erodate care împânzesc pustiurile. Lângă un astfel de con - asemănător mai degrabă cu ruina unui zid circular, înalt de o sută de metri şi cu diametrul de peste patru kilometri - un murmion se lăfăia pe un petec de nisip roşu.

Murmionii seamănă întrucâtva cu puii de focă, deşi sunt puțin mai mici, ceea ce îi situează totuşi printre exemplarele cele mai dezvoltate ale faunei sărace de uscat de pe Flăcăruia. Oceanul şi lacurile din cratere conțin majoritatea reprezentanților vieții animale de pe planetă. Destul de recent, colonişştii stabiliseră că murmionul evoluase dintr-o spiță acvatică, acelaşi ordin căruia îi aparțineau delfii, mult mai mari şi mai importanți din punct de vedere economic. Deseori, membrii acelui ordin erau denumiți „analogi mamiferi", datorită alcătuirii aparatelor de reproducere şi pulmonar, precum şi a sistemului vascular; toți însă prezentau şi caracteristici specifice artropodelor, extrem de vizibile la acest locuitor al uscatului. Era acoperit cu o chitină netedă, avea ochi primitivi - pur şi simplu omatidia - aducând cu nişte butoane mici şi negre, iar labele, atât cele anterioare cât şi cele posterioare, erau rigide şi tri-articulate, aspectul lor de vâslă, amintind de funcția ancestrală.

Creatura îşi alesese un loc nefericit pentru siestă. Culoarea ei albastru închis, scoasă în evidență de roşul nisipului, nu trecuse neobservată de un alt animal care se ghemuise pe buza craterului. Animalul, denumit familiar „bolborositor" (*sturtis atrox thomsonia*), era batracian după formă deşi, din punct de vedere morfologic, constituia un organism mai simplu decât orice broască; analizându-i alcătuirea internă, era mai degrabă asemănător unui rotifer gigant. Se deplasa pe patru pseudopode: o masă verde, vâscoasă, cu o despicătură largă drept gură, iar deasupra acesteia, câteva

puncte de ochi rudimentari, reminiscențe ale unui păianjen. Îşi găsea prada datorită capacității de a diferenția nuanțele culorilor şi deoarece părăsea deseori apa pentru a vâna în preajma țărmului, părea limpede că ritualul băii de soare al murmionului era o nefericită neadaptare. Bolborositorul" era de cel puțin patru ori mai mare decât el, iute şi tăcut ca lichidul, proprietăți demonstrate şi acum, când sări şi curse în josul pantei spre creatura adormită. Ultimul salt fu făcut de la o asemenea înălțime încât forța cu care se prăvăli peste murmion îl paraliză pe acesta.

„Bolborositorul" se retrase grațios de pe victima încremenită, bolborosi şi se legănă, parcă anticipând savurarea unei delicatese, apoi înghiți murmionul dintr-o singură hăpăitură.

Rămase locului, ghemuit pe nisipul roşu, începând să digere. Dacă ar fi avut vederea mai bună, poate că s-ar fi alarmat, pentru că o formă uriaşă se apropia de crater, croindu-şi drum prin deşert. Sau poate c-ar fi rămas indiferent. „Bolborositorul" nu cunoştea animale de pradă care să trăiască pe uscat şi să fie mai mari decât el.

* * *

Pustiurile Flăcăruii ar fi copleşit orice iubitor al măreției naturii. Geneza continentului respectiv, precum şi al celuilalt continent similar de pe planetă nu era încă bine determinată. Continentele erau imense platouri din magmă, formate de vulcanii primari de pe fundul oceanului ambele fragmentate de o mulțime de vulcani mai mici. Perioada vulcanismului activ trecuse de o sută de milioane de ani. În ultima jumătate a acelei perioade se stabilise un ciclu meteorologic legat de ocean, care în fiecare anotimp bântuia uscatul cu uragane şi ploi torențiale, lustruind colinele şi conurile, şlefuindu-le colții şi ghearele din obidian, încât acum străluceau în soare

ca nişte nestemate. Rămăseseră numai cioturile vulcanilor cândva măreți, buze şi margini de cratere, bucăți informe de munți - roşii, negre, verzi şi ocru. Între aceste creații ruinate ale planetei-furnal se întindeau pustiurile mărețe şi netede alcătuite din pietriş tocit de vânt şi petece nisipoase, benzi şi panglici încâlcite de aceeaşi culoare, sau în amalgame ciudate formate de capriciile vremii. Împodobind scoarța deja împodobită, existau nenumărate lacuri - majoritatea în cratere, dar multe direct în sol, unde albastrul lor crud, puternic, strălucea orbitor între țărmurile de grohotiş policrom. Era o lume de o frumusețe aparte, pe care o puteai străbate vrăjit, însă doar într-un costum din oțel, într-o armură mai puternică decât duritatea paradisului acela sterp.

Râtul era tocmai un asemenea vehicul, o uriaşă şenilet construită din rezervoare, care se deplasa prin pietriş, înghițindu-l cu o muşcătură constantă de cinci tone. În cală purta trei bărci, iar în partea superioară se aflau nouă bărbați şi femei. La mijloc se afla un rezervor acvariu, un pântece ce putea cuprinde bancuri întregi de delfi, pentru hrănirea coloniei care sporea într-una. Acum se îndepărtase mai mult ca oricând de colonie, nu datorită împuținării delfilor din imediata vecinătate a aşezării, ci pentru a completa vânătoarea cu explorarea şi cartografierea continentului. Pe când se apropiau de obiectivul hotărît de căpitan, Penny Lopez, privind prin unul din hublouri, anunță:

– Un bolborositor.

Câțiva i se alăturară la hublourile vecine. Pe lângă indicația că, într-adevăr, craterul conținea un lac, prezența animalului era un semn bun în privința existenței delfilor, deoarece erau asociați ecologici tipici, locuind în lacurile „înrădăcinate în oceane", ale căror cratere posedau sisteme de sifon deschise conectându-le la influxurile marine subcontinentale.

– De ce se leagănă aşa? întrebă Japhet Sparks, cartografa.

Nemo Jones, unul din vânători, zâmbi sub barba zbârlită.

– Poate c-a mâncat ceva indigest.

Penny îl fulgeră din ochi. Capacitatea bărbatului de-a o enerva, chiar prin remarcile aparent cele mai inocente, era o sursă recunoscută de distracție printre colonişti însă Orson Waverly, biologul expediției, îl privi pe Nemo şi surâse aprobator.

Într-adevăr, bolborositorul arăta ciudat. Cu pseudopodele răschirate, părea că încearcă să se proptească, pentru că spasmele şi scuturăturile îl făceau să tremure ca o gelatină. Brusc, în lateral îi apăru o umflătură. Din ea țâşni ceva asemănător unei lame de cuțit, curbă şi albastră, şi în aceeaşi clipă, o a doua, identică, ieşi prin cealaltă parte a animalului. Cu o mişcare sincronizată, simultan, ca nişte vâsle trase de un luntraş, lamele începură să taie prin flancurile bolborositorului.

– Căpitane, rosti Waverly, vrei să-ncetineşti la o treime, pentru o observare de câmp.

Formalitatea era necesară, deoarece căpitanul, un bărbat înalt şi statuar, nu accepta schimbarea niciuneia din proceduri. Ridică o sprânceană, încuviință sec şi reduse viteza.

Observarea necesită puțin timp, deoarece după ce bolborositorul încetă să mai tremure, prin părțile laterale apăru încă o pereche de lame. Cu o mişcare ondulatoare, nu mult deosebită de înotul unui pui de focă, cele patru excrescențe tăioase completară un circuit al pântecului. Capul şi labele se prăbuşiră moi, iar din abdomenul însângerat al bolborositorului se ivi în lumina soarelui botul strălucitor, cu ochi bulbucați, al murmionului.

Era un gest scurt, de bucurie, aşa cum ar fi făcut un delfin, ieşind la suprafață entuziast, ca să plonjeze din nou şi aşa

făcu şi murmionul, cu lăcomie, în stomacul hrănitor al pradei sale.

Penny se strâmbă spre Nemo, care zâmbi iarăşi, de data aceasta mai larg. Ea se îndreptă către carlingă, unde Helion schimba deja vitezele, conducând râtul pe o triectorie ce ocolea baza craterului, ca să înceapă căutarea unei căi de acces spre interior.

– Avem ceva şanse să găsim o trecere?

Obişnuita bravură a căpitanului Helion creştea întotdeauna în prezența lui Penny. Privind peretele craterului, închise un ochi şi murmură un răspuns adecvat. Nemo se răsuci spre Waverly, care scria în jurnal, şi rosti:

– Aşa ceva n-o să vezi întâmplându-se pe nisipuri întunecate. Întotdeauna, murmul se aşează pe roşu sau pe galben ca să fie mai vizibil pentru bolborositori.

– Nu mă-nvăța pe mine, interveni Jax Giggans, de acolo de unde stătea, lângă rastel, pregătind armele. Ai vânat murmioni pe Katermand. Murmioni Katermandieni. De-acolo le cunoşti şiretlicurile. În plus, dacă n-au un nisip de culoarea care le trebuie, se folosesc de glandele lor urinare policromatice, ca să-l coloreze în roşu.

Nemo râse - un singur hohot de plăcere, aproape un lux la bărbatul acela sobru. Dacă remarca - o glumă colonială tipică asupra originii sale şi a bagajului aparent inepuizabil de şiretlicuri şi cunoştințe vânătoreşti - ar fi sosit din partea altcuiva, ar fi primit-o cu o privire politicoasă, şi poate cu un clipit zăpăcit. Faptul că arata sentimente aproape prietenoase față de camaradul său de vânătoare era de două ori straniu pentru ceilalți colonişti.

Cei doi barbați fuseseră duşmani - sau, mai degrabă, Jax fusese adversarul declarat al lui Nemo, în primul an al Katermandianului pe Flăcăruie. Majoritatea timpului, Nemo era taciturn, supunându-se cu stoicism ordinelor. Din când în când, oferea o sugestie sau o observație. De obicei, acestea

modificau ideile celorlalți, şi nu rareori duceau la o soluție a problemei respective. La această comportare subtilă, mai adăuga şi o predispoziție spre accese rare de încăpățânare, când refuza cu îndârjire să execute un ordin. Drept urmare, petrecuse câteva săptămâni în celula de izolare.

Sfatul Bătrânilor pusese în balanță nesupunerea şi utilitatea lui şi pricepuse imediat că trebuiau să-i tolereze accesele ocazionale. Asta declanşase ura lui Jax. Bărbatul era expert în arme, însă strictețea lui față de propria sa persoană se extindea la o supraveghere geloasă a disciplinei celorlalți. Într-o expediție de vânătoare dinaintea ultimelor ploi, Nemo refuzase un ordin. Jax răcnise: „Destul!" şi se ridicase să-l înfrunte. Katermandianul fusese informat că dacă nu se va conforma avea să-i fie spart capul.

Jax era înalt de peste doi metri şi solid ca un taur. Îşi rădea țeasta, care semăna cu un berbece de înfruntat porți. Nemo era cu un lat de palmă mai scund şi avea cincisprezece kilograme mai puțin. Nu arăta prea grozav - un bărbat subțire, cu umeri tați, cu brațe şi picioare muşchiuloase, numai vene şi tendoane, şi păros ca un țap.

Totuşi, de departe cel mai mic dintre ei. Din mijlocul bărbii zbârlite şi a părului creț şi des, ochii săi negri îî priviseră gravi pe Jax. Căpitanul Helion, încântat în secret, se întoarse să coordoneze o altă acțiune, dar - cu coada ochiului - privi, ca şi toți ceilalți. Nemo se ridică şi-i făcu semn lui Jax.

Fusese o luptă memorabilă, deşi scurtă. Jax îşi pierdu un canin superior, îşi fractură nasul şi o coastă, îşi dizlocă umărul stâng şi căpătă o mulțime de vânătăi surprinzător de mari şi colorate pe față, gât, piept şi brațe. Era un bărbat curajos; se ridică de jos de patru ori, însă căzu de cinci ori. După aceea, nu fu câtuşi de puțin ranchiunos şi povestea lupta fără să se ruşineze, oricui întreba. Îi spuse lui Nemo că un individ care putea lupta aşa cum o făcuse el trebuia să aibă motive serioase pentru orice acțiune întreprindea. Poate

că tocmai detaşarea aceea faţă de înfrângere câştigase aprecierea lui Nemo. Nu numai că izbucni în râs, ci şi replică:

– Nu. Întotdeauna urinează verde. Dietă de bolborositori...

– O glumă! Întâi un zâmbet, apoi un râset, iar acum Nemo Jones a făcut o glumă! Verificaţi hublourile. S-ar putea să se prăbuşească cerul.

Vorbise Sarissa Wayne, unul dintre piloţii-vânători. Intervenţia ei stârni chiar mai multă surpriză decât comportarea lui Nemo. Toţi aveau obiceiul să-i ironizeze formalitatea sobră, dar nu cu sarcasmul femeii, şi nici cu atenţia la detaliile acţiunilor sale, pe care o trădaseră cuvintele ei. Sarissa era micuţă, subţire, cu părul negru. Se comporta mai degrabă caustic decât zeflemeitor, şi-l surprinse pe Jones. Se alătură apoi Angelei Rackham, colega ei, la un hublou din cealaltă parte a cabinei. Karemandianul, deşi impasibil ca întotdeauna, fu zărit pentru o clipă mirându-se ce anume din persoana lui le întărâta pe femei.

Angela cuprinse cu braţul umerii prietenei sale şi începu să pălăvrăgească despre peisaj. Iubea din toată inima mândria Sarissei, dar ştia că în ultimele luni ajunsese adesea în starea de acum, gata să izbucnească în lacrimi de frustare. Cunoştea şi cauza - patetic de umilitoare pentru Sarissa - gelozia vizavi de Jax, cel-apreciat-de-Nemo.

Angela renunţase să mai ofere sfaturi directe. Mândria Sarissei o oprea să-i facă lui Nemo cele mai minore avansuri. Angela ar fi dorit să-i explice prietenei ei că educaţia primită de Katermandian necesita învăţarea genului de intimitate relaxantă la care se aştepta Sarissa Nici chiar faţă de Penny Lopez, pe care Nemo o curta ceremonios (şi fără cel mai mic succes) - nici faţă de ea nu era mai deschis.

– Ne apropiem de o posibilă trecătoare. Piloţii, sub punte.

Helion folosise intercomul, deşi dacă ar fi vorbit peste umăr, l-ar fi auzit cu toţii. Angelei şi Sarissei li se alătură mecanicul, Norrin. Coborîră, ca să verifice echilibrul chimic

al rezervoarelor dintre punți, şi apoi să încălzească motoarele bărcilor. Orson Waverly şi Japhet Sparks merseră la chesoane şi începură să scoată echipamentul, în timp ce Jax şi Nemo pregătiră arme pentru ei şi căpitan, şi rămaseră înapoia lui, privind prin hubloul pilotului.

Eroziunea lărgise o fisură în peretele conului, creând un defileu, unde se putea ajunge după un urcuş de câțiva metri de la nivelul deşertului. Helion opri râtul sub defileu.

– Echipa de recunoaştere - pregătirea pentru debarcare, rosti el tot prin intercom.

Apăsă un buton. Uşa fâşâi deschizându-se şi rampa scârțâi în jos, către nisipul scânteietor. O lăsă pe Penny înaintea comenzilor, îşi luă arma şi coborî pe rampă, urmat de Jax şi Nemo.

Defileul părea adecvat. Înainte de a-l străbate pe jumătate, văzură lacul; un cerc vast şi sclipitor de apă, cu maluri abrupte, exceptând o plajă micuță la capătul defileului. Aproape de centrul lacului, cam la doi kilometri de țărm, se zărea o insuliță stâncoasă.

– Acolo-s delfi, murmură Nemo. Fără discuție.

Ca întotdeauna pe un teren necunoscut, se deplasa atent, „gata să se arunce pe burtă", cum spusese cândva Sarissa. Helion nu-l băgă în seamă, în vreme ce Jax îşi privi întrebător prietenul, nu atât pentru observație cât pentru nuanța de siguranță pe care i-o simțise în voce.

Accesul bărcilor fiind rezolvat urcară în vârful peretelui şi merseră pe el. Insula părea o plombă vulcanică produsă probabil, de o erupție magmatică, ulterioară formării conului, deoarece era mai puțin erodată decât stânca pe care umblau. Străbătuseră cam un kilometru când zăriră un golfuleț adânc.

– La dracu, mormăi Jax.

Golful era ticsit cu delfi; de departe, bancul cel mai mare întâlnit vreodată de oameni. Chiar de la distanța la care se

aflau, nu aveau nevoie de binocluri să-i vadă - zeci şi zeci, tolăniți la soare în apa puțin adâncă, cu spinările bombate ca nişte ouă argintii. Mai departe, acolo unde golful se adâncea, delfi mai tineri se fugăreau jucăuşi. Helio privi mulțumit.

– Nu-mi place cum se mişca apa, rosti Nemo. Ați observat?

Expresia căpitanului se modifică de parcă înghițise ceva amar.

– Ce vrei să spui? făcu Jax. Unde?

– Pe la mijloc..., de partea asta a insulei. Acum a fost a doua oară când s-a încrețit într-un mod anormal pentru vânt.

– Pentru Dumnezeu, Jones, oftă Helion. S-a încrețit? Briza, valurile, reflexele soarelui... Ce subtilități crezi că distingi?

– A fost într-adevăr ceva subtil, căpitane. L-am zărit de două ori de când am urcat pe stânci. Imperceptibil, dar clar, în cel mai simplu caz, poate fi un curent de adâncime.

– Jones, probabil că eşti sincer, dar te tentează să inventezi intuiții de om al frontierei chiar şi în situațiile cele mai simple. M-am uitat şi eu, dar n-am văzut nimic. Tu, Jax?

– Nu pot spune că am zărit ceva, totuşi Nemo are un ochi extraordinar în privința detaliilor.

– Bun, dacă doriți, o să trec observația în jurnal. Între timp, treaba noastră aici mi se pare clară şi cred c-ar fi cazul să-i dăm drumul.

Katermandianul înălță din umeri, şi continuă să privească lacul.

– Poate că nu-nseamnă nimic... de unde să ştiu? N-a fost însă intuiție. Am văzut ceva.

Nu-i urmă imediat pe ceilalți doi. Mai privi apa câteva minute, apoi se încordă.

– Iarăşi, murmură el. Da, te văd. O undă convectivă din vreo fisură magmatică? Cred că eşti prea neregulată pentru aşa ceva...

Scuipă în semn de noroc şi se grăbi după ceilalți.

* * *

Ancorate lângă plaja mică, bărcile se legănau pe valuri, bulele de sticlă armată ale cockpiturilor sclipind sub soare. Exploratorii stăteau pe prundiş. Nemo se retrăsese de lângă ei şi privea lacul lovind gânditor solul cu patul armei. Căpitanul Helion stătea înaintea celorlalţi şapte. Ţinuta îi era mai semeaţă ca de obicei, aproape agresivă.

– Căpitane, am unele obiecţii, rosti Orson Waverly. Dacă dai o Comandă Absolută o s-o respect, bineînţeles, dar pare inutil...

– Inutil, Waverly? N-avem nevoie de delfi masculi? Nu ne trebuie pentru ţarcurile bazei? Poate c-ar trebui să vorbim acasă şi să ne distrugem surplusurile. Poate că, de fapt, ar trebui să facem o baie şi să ne întoarcem.

– Căpitane, interveni Jax, două bărci, sau trei... care-i diferenţa?

– Spune-o tu singur, Giggans. Cu trei bărci pe lac putem bloca golful şi să ne apropiem suficient ca să putem urca bancul pe ţărm dintr-o singură mişcare. Cu două barci am putea pune mâna pe o treime din primul atac, apoi să hăituim şi să vânăm toată ziua, fără să capturăm mai mult de încă o treime.

– Aşa-i, încuviinţă Waverly. Mai mult de două treimi dintr-un banc de mărimea asta ar supraîncărca râtul. Cu rezervoarele ticsite, jumătate ar putea muri pe drumul spre casă. Nu ne trebuie atât carnea, cât masculii.

Propunerea lui Helion constituia o abatere, de la stilul lui obişnuit. În privinţa aceasta, procedura coloniei era extrem de strictă: în timpul oricărei manevre în locurile neexplorate, un echipaj cu o barcă trebuia să rămână pe ţărm, gata de intervenţie. Aprecierea căpitanului nu era totuşi greşită. Câteva minute după ce era orbit de o grenadă colorată, un banc putea fi deplasat dacă pulsarele ultrasonice ale bărcii îl

puteau prinde în foc încrucişat. Aici, trei bărci puteau face faţă; însă două nu. Altfel, delfii orbiţi adoptau rapid o comportare defensivă oarbă - se cufundau, risipindu-se - iar cei care scăpau de acest prim atac trebuiau urmăriţi şi harponaţi unul câte unul.

Considerând însă probabila recoltă obţinută numai cu două bărci, insistenţa lui Helion asupra planului cu trei bărci era inexplicabilă - motivată doar de lăcomie. Waverly văzu că obiecţia lui nu-l afectase pe căpitan şi adăugă:

– Căpitane! Cu tot respectul, consider că te-a orbit mărimea prăzii. Vrei o captură record. Laşi ambiţia să-ţi afecteze raţiunea. Nu te-acuz, este ceva normal, sănătos, dar...

– Mulţumesc, Waverly. Acum că te-ai descărcat, să-i dăm drumul. Pornim în Formaţie Delta, cu sarcinile următoare...

După ce termină de explicat, şi grupul se dispersă la bărci, Angela Rackham o opri pe Sarissa şi o sărută pe obraz. Sarissei nu-i plăcea căpitanul, însă nu le luase partea lui Jax şi Waverly, iar prietena ei bănuia că tăcerea fusese pricinuită de antipatia faţă de Nemo Jones. Angela ezită, apoi hotărî să intervină..

– Vorbeşte cu Nemo, Sarh şopti ea. Spune-i tot. Ce-ai de pierdut?

Nu aşteptă un răspuns, iar Sarissa nici nu încercă să i-l dea. Merseră la bărci. Nemo era în acelaşi echipaj cu ea şi înainte de a urca, îl privi apropiindu-se încet. Surâse, observând ca şi Helion îl privea. Tăcerea încăpăţânată a lui Nemo durea mai mult decât toate cuvintele lui Jax şi Orson.

De fapt, de la întoarcerea în rât, vânătorul nu vorbise decât o singură dată, cu Penny Lopez.

– Ascultă, Penny, eu cred că lacul e periculos. Ceva nu-mi miroase a bine. O să am eu grijă de tine, dar fii cu ochii-n patru.

Penny se răsucise către Helion:

– Căpitane, armurierul Jones raportează o observație olfactivă negativă Să fie trecută în jurnal?

Sarcasmul ei era dublat de o uşoară îndoială care-l făcu pe Helion să strângă din maxilare şi să ignore gluma. Tonul ei semnala că nu era prudent să ignori complet intuițiile lui Jones oricât de vagi ar fi fost. Căpitanul ordonase sec debarcarea. După ce trecuseră bărcile prin defileu scoseseră cuştile şi le asamblaseră pe plajă, apoi îşi anunțase planul. După ce o văzu pe Sarissa închizându-şi cockpitul, Helion se alătură lui Penny şi Jax în barca lui.

Dispuşi în triunghi, elipsoizii lunecară în lac. Valurile erau atât de mici încât de abia tulburau apa dintre uriaşii pereți roşiatici, brăzdați de vinişoare negre.

Japhet Sparks stătea la mijloc, între Sarrisa şi Nemo. Era un cartograf cu adevărat îndrăgostit de orice forme de relief şi privea cu lăcomie peisajul înconjurător.

– Dumnezeule, ia uitați-vă! N-am mai văzut niciodată un lac aşa splendid! E clar că-i un sifon marin - probabil de-a lungul supapei vulcanice de la baza insulei. Apropo de vulcanism recent - dacă insula are o zi peste zece milioane, eu o mănânc. Ah, de-am avea o săptămână pentru explorări submarine!

– Ție cum îți miroase apa? întrebă Sarissa fără să se întoarcă.

Sparks înțelese aluzia, dar se mulțumi să ridice din umeri. Nemo fixă ceafa pilotului.

– N-am glumit, Sarissa. Nu ştiu ce-i, dar…

– Lui Penny Lopez i-ai dat un avertisment special. Mie, nu.

Vorbise sec, anticipând umilirea care avea să urmeze. Ochii i se umplură de lacrimi, şi într-o răbufnire nervoasă, viră brusc părăsind poziția lor din marginea triunghiului. Cei doi bărbați fură gata să cadă de pe scaune.

Înainte ca lătratul lui Helion să răsune din intercom, ea începuse manevra de întoarcere, şi ordinul căpitanului nu

făcu altceva decât s-o irite şi mai mult. Abandonă întoarcerea şi descrise un arc larg peste apă.

Acum insula se ridica între ei şi delfi, şi Sarissa îşi permise luxul de a-l sfida în continuare pe Helion, fără să pună în pericol succesul vânătorii. Undui în depărtare, amuzându-se de răcnetele furioase ce se auzeau din difuzor. Apoi începu să descrie o traiectorie de întoarcere, la un kilometru înapoia celorlalte bărci. Atât ea cât şi Sparks tresăriră surprinşi de gestul lui Nemo. Vânătorul sărise din locul său de la pupa, repezindu-se către emițător, şi semnalându-i căpitanului că dorea să-i vorbească.

Helion tocmai îi ordona Sarissei să acosteze în punctul cel mai apropiat al insulei, către care se îndreptau celelalte două ambarcațiuni, şi acolo să-i cedeze locul lui Japhet. Semnalele lui Nemo, departe de a-l face să deschidă linia, îl înfuriau şi mai mult.

În barca Sarissei nu-l mai asculta însă nimeni. Atât femeia cât şi Japhet tocmai zăriseră ce anume îi atrăsese atenția lui Nemo. Cu un icnet de oroare, Sarissa acceleră, şi în acelaşi timp viră brusc într-o parte şi alta, încărcând să agite apa şi să atragă privirile celorlalți. Bărcile din față se apropiau de insulă cu motoarele reduse la jumătate. Înapoia lor, o formă gigantică se înălța de sub suprafața lacului.

Nu era o turbulență, ci o sferă albicioasă, care luneca după bărci cam la un stânjen sub apă. Mai puțin distinct, dar tot atât de înspăimântător era siajul ei - un evantai fierbător, larg de câteva sute de metri, trădând un corp mult mai vast decât ceea ce era vizibil, deşi globul acela era de câteva ori mai mare decât toate bărcile laolaltă.

Cele două ambarcațiuni din față se aflau la numai o sută de metri de insulă, iar urmăritorul la vreo cincizeci de metri înapoia lor, când Helion acceleră în forță, o ambalare la maxim a motorului, care ar fi trebuit să urce pe țărm. Barca însă începu să încetinească.

O iarbă neagră țâşni din apă înconjurând ambele barci.

O iarbă zvârcolindu-se precum şerpii pe măsură ce creştea, înaltă de câțiva metri şi deasă - o iarbă meduză, neagră ca spațiul cosmic, cu fiecare fir zbătându-se şi biciuind văzduhul cu o lăcomie oarbă. Barca Angelei era complet acoperită, cu pupa ridicată mult deasupra apei, răsucită fără efort în valul tremurător, aidoma unei muşte răsturnate pe toate părțile de păianjenul care o acoperă cu fire. Totuşi, barca lui Helion continua să înainteze spre țărm prin plasa a cărei strânsoare îi împiedicase accelerația. Acum Sarrisa ajunsese lângă ea. La nouăzeci de noduri, viră spre ciudata savană şi o seceră din plin. O undă, parcă de durere agită iarba. Ambarcațiunea lui Helion se eliberă, mugi prin apa puțin adâncă şi se repezi, împrăştiind scântei, în susul țărmului. Viteza Sarissei se redusese la cincisprezece noduri înainte ca să poată scăpa în golfulețele ce dantelau insula, şi pe care excrescențele acelea monstruoase nu le invadaseră.

Coloniştii săriră din bărci şi se adunară pe mal. Jax şi Nemo împărțiră arme, însă oamenii le țineau neajutorați, încremeniți de oroare, privind lupta. Apoi, în apropierea câmpiei, bulbul palid se înălță, crescând din apă.

Era un ochi gigantic - un glob transparent din aur, străbătut de un păienjeniş de vene. Pupila era un romboid purpuriu în care puteau încăpea cinci râturi. În adâncul cristalinului galben se vedeau mişcându-se forme întunecate, constelații întregi care roiau printre vinişoarele unei jungle de alge, în timp ce în exteriorul globului, în jurul bazei sale, un guler de tentacule gigantice, ca nişte limbi, se agitau, se întindeau şi lingeau aerul. Cu o încetineală ciclopică, întregul glob se roti în caliciul său tentacular şi aținti fanta stacojie a pupilei spre ambarcațiunea capturată.

Filamentele erau acum antrenate de o motivație ce se bănuia teribilă. Testând atente, răsuciră şi înclinară barca, cercetând-o şi pipăind-o.

Se auzi un scârțâit şi un scrâşnet. Creatura smulse cupola cockpitului, apoi întoarse barca şi o scuturã. Norrin şi, după o clipă, Angela Rackham, se prăbuşiră printre lianele negre. Filamentele se încordară şi azvârliră ambarcațiunea care se făcu țăndări de țărmul insulei.

Acțiunile celor de pe mal erau desprinse parcă dintr-un vis. Jax şi Nemo pompară proiectile explozive în ochi şi în corolă. Schijele nu produseră însă răni vizibile în substanța gelatinoasă. Sarissa se strădui să degajeze cablul harponului din chesonul bărcii distruse, în timp ce Helion şi Penny îl ajutară pe Sparks să-l ridice pe Orson Waverly din spațiul de sub bord, unde se ghemuise şi zăcea acum sângerând. Făceau însă totul cu gesturi automate, continuând să-i privească pe Norrin, Angela şi monstrul care-i capturase.

Iarba neagră continua să onduleze, dar mai puțin haotic, în valuri peristaltice, care apropiau prizonierii de ochi.

Aceştia se zbăteau în prinsoare, se agățau, izbeau, se ridicau şi se cufundau, dar, inexorabil, se apropiau de globul ocular. Coloniştii vedeau când brațul Florrinei, înălțându-se, când spatele şi umerii Angelei, luptându-se să-şi elibereze capul.

Tentaculele cele mai apropiate de victime începură să se alungească hidos până când, în cele din urmă, două dintre ele se aplecară şi culeseră captivii. Legănându-se în sus, aduseră femeile spre înăuntru şi le balansară deasupra pupilei, care se mişca dedesubt, parcă privindu-le cu lăcomie. Tentaculele se desfăcură. Femeile se prăbuşiră prin fanta roşie, şi se scufundară în cristalinul auriu.

În clipa trecerii lor prin deschizătură, pătrunseră în altă lume, şi se transformară în ființe diferite. Intrară în ochi, dansând agonia înecului într-un tempo ireal de lent, o pantomimă aproape comică a vieții luptându-se pentru a se elibera. Chipurile şi membrele lor erau pătate, corupte de culoarea luminii chihlimbarii. Părul Angelei plutea răsfirat, în

ralenti, şi oamenii de pe insulă îi puteau zări ochii - găuri negre într-o mască cu buzele deschise - îndreptaţi în jos spre furnicarul din afund. Un păienjeniş de vene, rădăcini uriaşe şi contorsionate, le încetinea căderea, acum doar întrezărită, deoarece mişcarea organică din interiorul globului începu să clocotească cu o nouă energie.

Coloniştii se uitau încremeniţi, parcă pierduţi în vis. La un moment dat, răspunzând probabil impulsului de a-şi feri ochii (deşi nu făcuse nici o clipă aşa ceva), Nemo Jones strigă:

– Priviţi totul! Memoraţi detalii! Trebuie să-l cunoaştem, ca să-l putem ucide.

Tovarăşii săi aveau tot atât de puţină nevoie de poveţe pe cât avea Nemo însuşi. Uitând până şi de rana lui Waverly, priviră de parcă universul şi timpul nu mai conţineau nimic altceva. Şi erau multe detalii de reamintit.

* * *

Pe Flăcăruie, răsăritul lunilor se petrece în două etape. Prima lună care apare este atât de mică încât pare o stea galbenă, uşor înceţoşată. A doua o urmează după vreo trei ore, şi este un disc mare şi argintiu. Coloniştii se refereau însă la răsăritul *pendulului*, nu al *lunilor*, deoarece trei stele strălucitoare, formând o linie perfect perpendiculară pe orizont, unea lunile timp de două ore după apariţia celei de-a doua. Aceasta, în special când trecea prin fazele de seceră, părea o greutate atârnată de punctul auriu al celeilalte.

Pendulul tocmai răsărise şi era frig. Coloniştii stăteau în cerc, în jurul sobei de campanie. Helion era cel mai apropiat de lumina ei, cel mai vizibil şi mai rigid. Ţinuta lui dovedea însă nu atât mândria rangului, cât mai degrabă răspunderea înaintea unei învinuiri tacite a celorlalţi, care se ghemuiseră obosiţi. În ultimele cinci minute se certase cu Nemo. Pe

timpul disputei, inflexibilitatea lui cunoscută fusese însoțită de un calm neobişnuit. Acum însă, scutură hotărât din cap, respingând nu numai-vorbele vânătorului, ci şi eventualele sale posibilități de replica. Îi privi pe toți cu atenție, apoi începu pe un ton sec:

– Ori mă puneți oficial în stare de arest, acționând toți laolaltă, acțiune pe care sunt de acord s-o recunosc, ori faceți aşa cum decid eu, şi cu oamenii numiți de mine. Asta-i tot, Jones. Alegeți.

Katermandianul se ghemui pe vine. Lumina din ochii săi era plină de răutate, şi căpitanul o zări, dar nu văzu şi mila ce izvora din acelaşi loc. Nemo îşi alese cuvintele cu grijă.

– Căpitane, te rog să m-asculți. Ai avut parte şi de părțile bune şi de cele în rele ale mândriei. Vrei să ispăşeşti pentru situația în care ne aflăm, dar n-ai făcut nimic rău. Ai făcut o prostie? Păi, nu eşti singurul! Eu am făcut o mie de prostii - mă şi mir că mai trăiesc! E ideea mea. Vrei să dai pe mine vina că risc pielea altora? Ştii doar că Jax şi cu mine suntem cei mai buni înotători...

Se opri, făcând un gest stângaci. Citi eşecul în zâmbetul amar al căpitanului înainte de a-i auzi răspunsul.

– Planul este al tău. Jurnalul e martor. Situația noastră se datorează numai mie, iar jurnalul consemnează şi asta. Hotărârea mea rămâne aceeaşi.

Nemo se ridică, încuviință şi ieşi din cerc. Briza era rece, dar el părăsi adăpostul taberei şi se căță pe creasta dantelată a insulei, găsindu-şi un loc la câteva sute de metri deasupra golfului cu delfi. Peste puțină vreme i se alătură celălalt vânător. Rămaseră tăcuți o vreme, privind pendulul şi imaginea lui în oglinda neagră a lacului.

– Atunci când ne-am bătut, rosti Jax, am meritat chelfăneala pe care am luat-o. Îmi spuneam că mă înfuriase disprețul tău față de datorie. De fapt, ştiam că nu era aşa. Pur şi simplu, îți invidiam libertatea.

Tresărirea lui Nemo dovedi că tăcerea lui avusese un scop.

– Te simți prins într-o capcană, Jax, aşa-i? Acum mi-ai spus un fel de „adio”. Eşti prins în capcana planului ăsta. Va da greş. Cu Helion la conducere şi fără mine, e sortit eşecului. Căpitanul e curajos, dar n-are stil, n-are nerv. Te rog! Refuză. Obligă-l să mă folosească pe mine. Abandonul tău va cântări mai mult decât al oricui altuia.

– Ce mai avalanşă! În ultimele doua ore, te-am auzit vorbind mai mult decât în anul de când te cunosc. Nu, îmi pare rău. Şi nu neapărat pentru că nu te cred.

– Rahat, făcu Nemo morocănos, privind golful.

Numai cine văzuse bancul în amurg, când delfii îşi căutau adăpost în scobiturile țărrnului, golindu-şi sacii de flotație şi cufundându-se pentru odihnă, îi mai putea descoperi acum sub razele lunilor - torpile sub imediata suprafață a apei întunecate.

Se strâmbă. Dezaprobarea expresiei sale putea fi a unei zeități, profund dezamăgită de ceea ce crease. Desigur, delfii fuseseră creați pe Flăcăruie, de către forțele ei bio-generative unice; Nemo gândise doar un plan de evadare care includea animalele. Se uită din nou spre Jax, cu ochi amari, refuzând să-l mai roage, dar în acelaşi timp refuzând să-şi retragă rugămintea. Drept răspuns, prietenul său îşi întoarse chipul preocupat, către țărmul nordic al insulei, acolo unde se afla ținta acțiunii nebuneşti de-a doua zi.

Acum semăna cu o imensă ciupercă planctonică, cu globul palid pe jumătate scufundat. Câmpul de cili era afundat în mod similar. Se zăreau numai vârfurile tentaculelor, străpungând apele poleite de luni, o câmpie de țepi. Cei doi bărbați priviră multă vreme.

– Ne supraveghează, vorbi Jax.

Toate speculațiile utile fuseseră de mult dezbătute şi ipotezele epuizate.

– Atât de uriaş şi atât de conştient...

– Şi Orson care a orbit, izbucni Nemo. Ceva atât de mare trebuie să fie de proveniență oceanică, intrat prin sifonul ăla, şi asta mă-nebuneşte. În ultima jumătate de an, Orson lucra serios în domeniu; era toată ziua la Baza Doi, şi discuta cu biomații de acolo. Dacă am şti măcar cum funcționează, poate c-ar fi...

– Ce să fie?

– Poate c-ar fi o cale. Îmi pare rău că v-am zis planul ăla. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât simt că nu putem trece de el... că trebuie ucis.

– Cine vine?

– Sarissa.

Femeia se cățăra spre ei, alegându-şi punctele de sprijin de pe fața stâncii cu uşurința şi siguranța unei culegătoare de scoici de pe o plaja netedă.

– Orson şi-a revenit complet. A băut nişte supă.

– Aiurează?

Jax clipi uşor din ochi de brutalitatea propriei sale întrebări.

– Nu, E conştient - şi noi şi el suntem de părere că ne poate ajuta, şi vrea să vă vorbească.

– Căpitanul doarme, urmă ea.

Nemo îi simți compătimirea din glas - de obicei, Sarissa îi spunea „Helion”.

– Am hotărât cu toții să nu-l implicăm până nu hotărâm ce-o să facem. Penny n-a fost de acord, dar în cele din urmă a cedat.

Îl privi cu coada ochiului pe Nemo. Începură să coboare.

Căpitanul Helion fu trezit după miezul nopții. Jax şi Japhet îi prezentară propunerea grupului. Acum orice acord între subordonații lui îi părea o revoltă deghizată. Aruncă o privire *et tu, Brute* spre Jax şi fixă dezgustat tăciunii din soba de campanie.

– E limpede că veți face ceea ce doriți. Vă rog să nu mă mai deranjați cu alte parade de disciplină. Până mâine, puteți face orice vreți.

– Nu! Cineva să mă ducă la el. Căpitane!

La fel de surprins ca şi Helion, Jax se întoarse şi-i ajută pe Sanssa şi Nemo să ducă scaunul lui Waverly în centrul cercului. Ochii-biologului erau acoperiți cu bandaje. Câteva picături de sânge le traversaseră şi-i brăzdau obrajii.

– Căpitane?

Chipul se roti, aşteptând glasul lui Helion.

– Sunt aici, Waverly.

– Ascultă, căpitane. Lasă orgoliile. Oferă-ne disciplina aici unde avem nevoie de ea. Va trebui să ținem o şedință de informare, folosind şi jurnalul. Pentru disciplină şi strictețe, propun să fie oficială. Creatura aceea are câteva epoci înaintea noastră în privința adaptării la lumea de aici. Ar fi bine să formăm un grup de analiză pertinent şi eficient, şi s-o facem cât mai repede, altfel o să murim cu toții şi ați văzut în ce mod.

Căpitanul încuviință.

– Treziți-mă când îmi vine rândul, rosti el şi plecă să se culce..

* * *

A doua lună apuse cu trei ore înainte de zori. Nemo şi Orson Waverly stăteau lângă sobiță. Restul dormeau cu toții. Waverly tocmai oprise caseta jurnalului, şi oftă. În urechile celor doi bărbați continuau să răsune descrierile incredibile de pe bandă.

– Două grupuri distincte de carnivore înăuntrul globului, vorbi Waverly monoton. Ambele divizate în subgrupuri. Cete. Indivizii se ancorează prin ombilicuri subțiri de baza sferei. În ambele cazuri... Rahat! Rahat, rahat, rahat! Sunt blocat. Nu

mai e nici un neuron care să nu se învârtă în cerc. Dacă aş putea să-l mai văd o dată, să-l întrezăresc pentru cinci secunde! Vorbe! Dumnezeule, ce n-aş da pentru o imagine - o imagine reală, solidă, policromă. Din toate astea nu obțin decât caricaturi groteşti, exagerări lipsite de noimă ale unor sugestii întâmplătoare declanşate de şirul ăsta interminabil de vorbe!

Se lăsă tăcere, apoi Nemo întrebă:

– Caricaturi? Ale cui?

– Peşti cu cap mare, coadă verticală, bot fierăstrău. Rechini. Rechini şi caracatițe înotând în grupuri separate într-un rezervor sferic plin cu alge.

– Alge? Rechini?

– Algele sunt o plantă marină terestră cu tulpini lungi. Rechinii sunt carnivore marine. La fel şi caracatițele, nevertebrate cu ciocuri situate în mijlocul unor mănunchiuri de tentacule - ca formele descrise de tine, numai că majoritatea caracatițelor au mai puține tentacule şi sunt de aceeaşi mărime... Ştii, mă gândesc mereu la legăturile alea... Spuneai că atât rechinii cât şi caracatițele patrulau peste tot, dar cele două tipuri nu se amestecau niciodată, corect?

– Da. Întotdeauna se evitau.

– Totuşi, ambele grupe aveau acelaşi tip de ombilic caudal, dintr-o substanța alburie, aproape translucidă, foarte subțire, tare şi flexibilă. Acum, ce era cu ancorarea cordoanelor ombilicale de acel... clei bazal în care era înfipt tot ce exista în glob? Acolo jos, există o anumită schemă de ancorare? Se ataşau pur şi simplu întâmplător, sau în grupuri? Dacă da, grupurile respective erau separate ca şi organismele înseşi?

Nemo se gândi vreo jumătate de minut.

– Nu pot fi sigur. Cu tentaculele de ancorare zbătându-se pe sus, şi cu toate tulpinile alea uriaşe pe jos, la nivelul cel mai coborât, n-am putut să văd prea bine. Oricum, mi-am amintit

altceva. Caracatițele nu se hrăneau primele; se strângeau împrejur, extrem de excitate, tot timpul cât se hrăneau rechinii. Apoi, după ce ei terminau, mulți coborau spre fundul ochiului - eu n-am văzut nici măcar cât a văzut Japhet - şi caracatițele îi urmau. Atunci, am zărit una agățându-şi cordonul de tulpina unei alge. Cred c-a simțit şi a încercat să se întoarcă, dar celelalte o împingeau şi cordonul s-a rupt.

– Care a fost efectul?

– A abandonat prada. A înnotat vreun minut apoi, de parcă ar fi primit un mesaj, s-a îndreptat direct spre fund. Am pierdut-o printre alge, dar când a revenit, avea un cordon nou.

Waverly tăcu multă vreme, şi Nemo rămase nemişcat. În cele din urmă, biologul oftă:

– Crezusem că cordoanele sunt un fel de conexiuni alimentare, cu organismul-mamă. Totuşi, cum poate o asemenea conductă să fie atât de delicată, şi în acelaşi timp atât de uşor reparabilă? Deocamdată să le lăsăm. Vreau să-l mai ascult pe Japhet. În felul cum descrie el procesul de hrănire există câteva lucruri sugestive.

Apăsă butonul de derulare al jurnalului. Nemo căută într-un carnețel limitele înregistrării lui Japhet şi apăsă redarea atunci când acestea aparură pe contor... Din difuzor răsună glasul lui Waverly.

– Bun. Să trecem acum la ce s-a întâmplat în interior. Ce le-au făcut?

Se referea la Angela şi Norrin, iubite de toți, nu mai puțin de Japhet. Urmă o tăcere. Cartograful se străduia să-şi găsească siguranța glasului.

– Ele erau vii. Cred că fluidul dinăuntru le-au paralizat cumva. Corpurile li se umflau vizibil după primele secunde, şi se afundau mai lent... mai lent decât te-ai fi aşteptat. Mişcările lor nu trădau o împotrivire, deşi se zbăteau cumva.

Când tocmai ajunseseră la vârful... ierburilor alea, tulpinile acelea lungi şi purpurii - tocmai atunci le-au izbit primii, cei mari, cu dinţi de fierăstrău şi proeminenţe mici ca nişte butoane aşezate în linie. Mi-au amintit de ochii delfilor. Oricum, ei au atacat primii. Au început să smulgă hălci, din fiecare parte a trupurilor, roiau ca nişte furnici aşa încât ele erau numai nişte forme viermuitoare ce se zbăteau. Sângele lor... sângele lui Norrin şi Angela... Japhet se opri, apoi continuă, vorbind şi mai repede: Sângele era ca o ceaţă, şi n-am mai putut vedea... Mi s-a părut însă că se succedau, nici o creatură nu mânca mult timp, şi mi s-a părut că fiecare avea rândul ei.

– Da. Îmi pare rău că trebuie să fac asta, Japhet. Continuau să se scufunde, în timp ce erau sfârtecate?

– Foarte puţin. Atacurile acelea le-au menţinut sus, în nivelele superioare ale ierburilor. După aceea, brusc când ultima creatură s-a îndepărtat, fetele... resturile lor... au rămas locului vreo două secunde, apoi au început să se scufunde iarăşi...

– Da, Japhet. Îmi pare rău... resturile.... Am nevoie de orice amănunt.

– Nu mai aveau carne! răcni bărbatul într-o explozie de furie trădând o durere insuportabilă.

– Te rog, Japhet.

– Pielea şi muşchii sfârtecate aproape complet. Scheletele încă se mai ţineau... laolaltă, prin fragmente de tendoane. O parte din măruntaie atârnau... Craniile intacte. Şi interiorul toracelui. Apoi au apărut ceilalţi. Păreau că se concentrează asupra părţilor superioare ale corpului. Se comportau la fel ca primii.

– Fii atent, Japhet. Helion, Penny şi Nemo au avut impresia că „rechinii" şi „caracatiţele" mâncau la fel, şi le-au aproximat ca fiind aproape o sută. Acum, mie mi se pare, la numărul

ăsta, şi la cât mai rămăsese din pradă... iartă-mă, însă nu mi se pare că era... suficient.

Eşti sigur că fiinţele acelea cu tentacule devorau doar ţesutul cerebral şi plămânii?

– Este într-adevăr dubios. Glasul lui Japhet se destinse, recunoscător pentru balsamul de obiectivitate al declaraţiei, în ambele zone a fost limpede că au străpuns osul. Totuşi am senzaţia că după aceea le-au injectat ceva. Le-au prins strâns în tentacule şi-a urmat un fel de spasm, iar mie mi s-a părut că nu extrăgeau, ci mai degrabă pompau ceva în piept şi ţeastă...

Vocea i se stinse din nou. Waverly interveni repede.

– Mulţumesc, Japhet. Imaginea e foarte clară. Au mai rămas două puncte de lămurit. Primul: după retragerea celui de-al doilea val de atacatori, e adevărat că rămăşiţele prietenelor noastre au fost lăsate să se scufunde spre bază?

– Da. S-au scufundat şi le-am pierdut din vedere.

– Perfect. Acum, ceilalţi au fost de acord că aşa zisele caracatiţe, după ce s-au hrănit, sau ce-au făcut ele acolo, au reînceput să circule în interiorul globului - mângâindu-i, cum a spus Penny, pereţii cu tentaculele. De fapt, cele mai multe dintre ele au început s-o facă înaintea rechinilor. Aceştia s-au hrănit primii, dar apoi au coborît pe fund şi le-a trebuit mai mult timp decât caracatiţelor să revină la patrulare. Spune-mi dacă eşti de acord, şi dacă da, povesteşte-mi tot ce poţi despre ce au făcut ei la fund.

– Aşa a fost, şi cred că-ţi pot spune ceva. L-am văzut numai pe unul, la fund, printre tulpini. O imagine scurtă. Mi s-a părut că era pe jumătate îngropat, cu capul în jos, în stratul spongios unde se înfigeau tulpinile. Îngropat în el până la jumătate, iar capătul cu cordon era în stare liberă şi vibra, sau tremura cumva. După câteva secunde, ochiul s-a deplasat puţin şi nu l-am mai văzut.

– Remarcabil. Nimeni n-a mai văzut asta. Poate c-o să ne ajute. Mulțumesc, Japhet. Mulțumesc toarte mult.

Waverly pipăi butonul şi întrerupse jurnalul.

– Cristoase! În ce hal mă doare capul. Nu ne-ajută. Deocamdată nu ne- ajută deloc. Mă simt ca o roată pătrată. Mă poticnesc la tot pasul. Complexitatea asta ciudată este uluitoare. Câmpul de cili înhață prada, cupola centrală prevăzută cu gură şi alcătuită din structuri intestinale, înconjurată de un caliciu de cili principali... la Baza Doi, au găsit pseudo-celenterate cu caracteristici similare. Populează litoralul - dar cele mai mari ajung la un metru, lua-le-ar dracu, şi n-au nimic din complexitatea asta endosomatică. În larg, s-ar putea să existe specii mai mari, dar din punct de vedere senzorial sunt slab înzestrate... vânători lenți, pipăind şi bâjbâind. Pe când creatura asta, spuneai tu, ne-a urmărit bărcile până pe insulă şi acum ne urmăreşte, pândindu-ne mişcările de pe țărm. Vede, sau miroase, sau aude, sau toate trei. Monstruos. De neînțeles. Mai vreau nişte calmante. Trebuie să dorm. Poate că răspunsul se va ivi într-un vis. O să-ți dau însă şi ție ceva la care să visezi, Nemo. Dacă creatura asta urmează cumva modelul pseudo-celenteratelor pe care le-au găsit - dacă proporțional, este cufundată la fel de mult în apă, şi se poate extinde lateral, atunci la capătul cozii are cel puțin o jumătate de kilometru, iar câmpul de cili poate cuprinde întregul perimetru al insulei, sau aproape tot, fir-ar al dracului.

Du-mă şi pe mine în pat, Nemo, şi să ne-ajute Dumnezeu. Helion şi Jax vor muri mâine. Îmi pare rău, dar mie mi se pare normal. Le-am spus şi lor ce-ți spun ție, însă nu i-am putut convinge. Acum o să-ți zic şi ție, aşa brutal şi direct cum este - alege puncte de unde puteți vedea creatura din toate unghiurile posibile. Prelungeşte microfonul jurnalului şi dă-le binocluri la toți. Când prietenii noştri vor muri, vreau să obținem fiecare crâmpei de imagine sau sunet care se

poate înregistra. Dacă Polifem îi ucide, o să se trădeze. Trezeşte-mă cu o oră după zori, neapărat. Până când pleacă ei, o să dau o listă cu întrebări la care doresc răspunsuri, şi vreau să ofer şi nişte sfaturi.

* * *

Imediat după răsăritul zorilor, Sarissa Wayne se cățără pe creasta unde Jax şi Nemo stătuseră cu o noapte înainte. Se aşeză şi privi pregătirile din golful delfilor. Ea şi cu Penny terminaseră primele. Derulaseră sulul de plasă metalică din barca Sarissei şi-l aduseseră pe plajă. Un capăt fusese ancorat de extremitatea sudică a golfului, apoi ea şi Penny îl transportaseră înot până în partea opusă.

Lucraseră într-o tăcere absolută, doar parțial cauzată de teama de a nu-i trezi pe delfii de care Jax şi Helion se apropiau cu arme tranchilizante. Polifem cum îl botezase Waverly în noaptea precedentă - demonstrase cât de rapid se putea deplasa în jurul insulei. În după-amiaza zilei trecute, coloniştii făcuseră câteva teste. Duseseră barca lui Helion - doar uşor avariată - în partea opusă a insulei, alegând un loc de lansare la peste patru sute de metri în susul țărmului de la limita vizibilă de extindere a monstrului. Desprinseseră vinciul harponului, îl ancoraseră pe mal şi legaseră barca de cablul lui. Cuplaseră apoi pe autopilot, lăsând în rezervor combustibil pentru numai câteva sute de metri. După patru secunde de la lansare, barca avea deja treizeci şi cinci de noduri, şi fusese înşfăcată de tentaculele brusc apărute la mai puțin de şaptezeci de metri de țărm.

Nu opuseseră rezistență - cablul se derulase pe măsură ce uriaşul îşi târâse prada spre globul central. Barca nu mai ajunsese însă până acolo. Cu mult înainte de tentaculele mai mari, de hrănire, cilii încremeniseră. Peste câteva secunde zvârliseră ambarcațiunea şi, până când căzuse în apă, ei

dispăruseră. Colonişţii o trăseseră pe mal, simţindu-se potenţial mai înţelepţi, însă uimiţi şi îngroziţi..

Înotul în apa neagră de dinaintea zorilor fusese cel mai apropiat de un coşmar trăit din experienţa Sarissei. Încă putea simţi aşteptarea înfiorată a primei atingeri arzătoare şi lipicioase a lui Polifem. Inima îi mai rememora bubuiturile îngrozite, iar muşchii umerilor încordarea ca de arc a fiecărei secunde scurse până ce completaseră barajul.

Mintea ei însă se detaşase complet de amintiri. Nu se concentrase nici asupra scenei de dedesubt. Proiectilele tranchilizante, folosite asupra delfilor capturaţi pentru a preveni panica din timpul transportului în cuşti până la rât, paralizaseră şase animale. Bărbaţii le înhămaseră cu cabluri în două troici, astfel dispuse încât delful din mijloc era cu o jumătate de lungime înaintea celor doi de pe flancuri. Troicile fuseseră ancorate de ţărm, şi deşi animalele, se treziseră şi începeau să opună rezistenţă, Jax şi Helion reuşiseră să le înhame. Tălpile cizmelor abia li se vedeau prin apă, izbind sub cozile delfilor. Acvalungurile bolboroseau, dar deplasarea delfilor avea să ascundă băşicile de aer.

Soarta tuturor depindea de repetiţia aceasta grotescă. Gândurile Sarissei se îndreptau însă în altă parte, şi se dezvăluiră atunci când ochii ei se îngustară la apariţia lui Nemo. Vânătorul coborâse de pe una din crestele laterale, unde îl ajutase pe Japhet să monteze două harpoane. Acum se îndrepta spre Penny Lopez, aplecată deasupra mecanismului de închidere a barierei golfului, după ieşirea lui Jax şi Helion. Nemo îi spuse ceva, iar Penny se ridică şi-l privi.

Bărbatul îi vorbi aproape un minut; când o părăsi, înclinându-se rigid, oficial, ochii Sarissei refuzară să-l mai urmărească. De fapt, nu mai se uită spre nimeni anume, ba chiar încetă să mai privească spre golf.

– Sarissa... Sarissa! Am ceva important să-ți spun. Vrei să m-asculți?

Întrebarea i se păruse necesara lui Nemo, deoarece femeia nici măcar nu-l privise atunci când o salutase. Continuând să nu ridice ochii, ea răspunse:

– Dacă o să te-ascult, sau nu, depinde de ce ai să-mi spui.

Nemo încuviință şi se aşează lângă ea. Privi cerul timp de un minut, apoi rosti:

– Tocmai i-am oferit scuzele mele lui Penny Lopez, şi i-am spus că mă retrag din calitatea de pretendent la inima ei. Întotdeauna este grav să dezamăgeşti o femeie, aşa încât nu trebuie să minți. I-am mărturisit...

Sarissa pufni, scutură din cap şi începu să râdă, vădit artificial. Nemo îşi privi genunchii, tăcut.

– „Întotdeauna este grav să dezamăgeşti o femeie", chicoti Sarissa. Nemo, m-ai dat gata! Te-am văzut cu ea. După ce-ai plecat, sărmana femeie a sărit pur şi simplu în aer, bătând din călcâie. Dacă asta-i ultima zi din viața ei, şi a noastră, măcar o să fie o zi fericită. Nu te-a dorit niciodată.

– Sunt de acord că sentimentele ei nu sunt vizibile. Dar nu i-am displăcut niciodată pe de-a întregul. A devenit sarcastică şi ironică vara trecută, când i-am explicat cazul meu. Asemenea răutăți sunt un fel de cochetărie, pentru care o femeie trebuie iertată deoarece constituie o apărare instinctivă împotriva capturii. Dar ea a început...

– Acum ce i-ai spus?

– La început nu mă displăcea complet. I-am mărturisit despre femeia pe care am dorit-o inițial. Nu i-am făcut curte acelei femei pentru că nu mă plăcea deloc, şi deşi nu sunt slab de înger, cei care urmăreşte o captură imposibilă este un prost.

Sarissa ridică ochii. Îl privi furioasă, surprinsă, uşurată.

– Cum o chema pe femeia acea... de la început? Sufletul acela ales, pilda

de virtute feminină, personajul august care merita prima alegere a lui Nemo Jones? Binecuvântează-mi urechile cu numele acelei perle.

– Sarissa Wayne.

– Rahat!

– Rahat?

– Exact. Excrementele unor mamifere terestre, invocate de unii terrani pentru demonstrarea neîncrederii absolute.

Trupul ei micuț şi perfect alcătuit aproape că dansa pe loc, cu implusuri cinetice reținute, făcându-l pe Nemo să se gândească la flacăra unei lumânări.

– Ai fost ironică şi distantă de la început, Sarissa. Ți-ai bătut joc de fiecare cuvânt al meu. Cel puțin la început, Penny a fost amabilă.

– Ca să-l facă gelos pe Helion, fraierule! Iar tu nu mi-ai dat deloc să- nțeleg...

– Rahat!

Activitatea din golf le abătu pentru un moment atenția. Helion şi Jax începuseră să-i învețe pe „armăsari" câteva mişcări, elementare. Nu foloseau pulsarii sonici utilizați de obicei asupra delfilor - probabil detectabili de Polifem - ci mici bastoane electrice improvizate de Jax. Marginea soarelui mângâie buza estică a craterului. Sarissa şi Nemo se priviră din nou.

– Aminteşte-mi o ocazie, Jones. Una singură, clară şi fără dubii.

– Chiar prima noastră expediție împreună. Când ai harponat hidra...

– Aia! Ha! Ai făcut tot ce ai putut ca să mi-o iei înainte şi să arăți ce înnotător grozav eşti, şi dup-aia mi-ai azvârlit un compliment ca un os fără carne, că sunt o țintaşă bună.

– Am plonjat ca să retez trofeul loviturii tale - cel mai profund gest de onoare al neamului meu! Ți-am adus tentaculul cel mare şi ți-am spus că eşti o țintaşă perfectă,

nu doar o bună țintaşă. N-ai vrut nici măcar să mă priveşti. Ai fi putut citi înțelesul cuvintelor mele.

– Prostii! Ai...

– Prostii?

– Taci! Ai făcut plonjonul ăla spectaculos de douăzeci de metri de pe peretele craterului şi ai făcut prima tăietură din vânatul meu, înainte ca să-l fi tras măcar pe jumătate. Ai...

– De unde altundeva să fi plonjat? Acolo stăteam. Gestul trebuia să fie imediat. Aşa îşi exprimă un vânător admirația pentru o lovitură excepțională!

– Ce alt avans mi-ai mai făcut? Ei? Zi-mi altul.

– După două zile... Am venit la tine să mă explic, după întrunirea consiliului. Ți-am adus...

– Ai apărut târând blestematul ăla de trofeu pe care-l retezaseşi din vânatul meu. Îl tăbăcisei. Eram cu ceilalți vânători care tocmai mă felicitau pentru lovitură, când ai apărut tu, rânjind ca un idiot şi târând trompa aia după tine...

Indignarea ei îşi pierdu din elan, stopată de regrete. Nu mai trebuia să-şi rememoreze scena. În clipa aceea, zărindu-l pe necioplitul Katermandian apropiindu-se cu dovada lui de stimă, lungă de patru metri, Sarissa se întrebase cum se putea ca încântarea şi stânjeneala să fie atât de împletite, aşa cum erau atunci în sufletul ei. Făcuse ceva cu totul neobişnuit pentru ea. Fugise. Mormăise nişte scuze în legătură cu verificarea echipamentului, se răsucise şi fugise. Chiar şi aşa, nu reuşise să-şi alunge amintirea jalnică a scenei. Îl zărise pe nefericitul curtezan, zăpăcit, grăbindu-se s-o ajungă, şi agățând gleznele a două din colegele ei, şi trântind-o pe una - fusese Angela. Mai târziu, aceasta râsese de întâmplare şi, după ce simțise sentimentele Sarissei, îi spusese:

– Ascultă-mă Sari. Nemo e un bărbat minunat. Nu se mândreşte inutil. A făcut plonjonul ăla din pură bucurie față

de reuşita ta. Este un Katermandian, scumpo! Evident, o să te facă să te simți prost. Îți face curte, fato! O să laşi stânjeneala să-ți stea în cale? Trezeşte-te! Invită-l la o plimbare, undeva unde-i pustiu, spune-i că îl doreşti, şi explică-i cum să evite situațiile penibile. O să profite de orice ocazie pentru a-ți face plăcere. A trăit treizeci şi şase de ani în adâncurile pădurii ecuatoriale. Tu vrei maniere elegante şi comportare rafinată? Îl vrei pe Helion?

Sfatul venise prea târziu. Sarissa nu-şi putuse învinge reținerea şi curând Katermandianul se retrăsese într-o politețe melancolică. După câteva săptămâni începuse s-o curteze oficial pe Penny. Acum, amintirea Angelei îi înceţoşă ochii.

– Uită cuvintele mele. Ştiu c-ai fost cinstit. Angela mi-a deschis ochii. De la-nceput mi-a spus că eşti un băr... un bărbat...

Se opri când simți că vocea amenința să i se înăbuşe. Îşi întoarse chipul într-o parte - simți, mai degrabă decât văzu, încercarea vânătorului de a-i prinde mâna, şi-l opri cu un gest brusc. Urmă o tăcere prelungă. Amândoi priveau golful. Jax şi Helion controlau acum destul de bine troicile, manevrându-le cu atâta energie încât treziseră toți delfii din golf, şi apa fierbea.

Penny testa manevrarea barierei şi reuşise să nu scape nici un animal. În cele din urmă, Sarissa inspiră adânc şi se ridică hotărâtă. Se întoarse către Nemo.

– Jones, idiot mizerabil, eu, Sarissa Wayne, te doresc. Doresc să-mi faci curte, să mă iubeşti şi să faci dragoste cu mine şi niciodată cu alta. Aşa stau lucrurile. Să-mi răspunzi acum, odată pentru totdeauna. Să rezolvăm problema asta, indiferent cum.

Nemo încuviință hotărât, dar deşi deschise gura, nu se auzi nici un sunet. Aparent, muțenia aceea oferi Sarissei un răspuns satisfăcător. Cuprinse cu brațele mijlocul bărbatului

şi-şi lipi obrazul de pieptul lui. El o strânse, privind pe deasupra capului ei, iar pe chipul său uimirea se citea mai limpede decât fericirea. În lumea lui existaseră numai pânde, capcane şi amăgiri ale vânatului, îmbrăţişarea atât de pasionată a Sarissei, pe care o considerase întotdeauna inaccesibilă, căpăta pentru el, proporţiile unui miracol. Ca şi cum în jungla de pe planeta lui natală, un archidand - bipedul cel viclean şi colţos, cu aripi splendide şi gheare încovoiate - ar fi sărit dinapoia adăpostului din liane şi sparx, şi - în loc să dispară cu o iuţeală uimitoare - s-ar fi apropiat de vânătorul încremenit, plecându-şi capul ca să-i adulmece mâna. Nu observară cele două siluete apropiindu-se de ei, decât când îi strigă Sparks.

Acesta îl conducea pe Waverly. Cei doi se despărţiră şi un fior le cuprinse inimile. Ştiau misiunea lui Waverly. Sarissa îl ajută să se aşeze. Ea, Nemo şi Japhet - cei care urmau să fie ochii biologului - priviră acum numai spre el.

– I-am explicat deja lui Penny. Am vrut s-o fac cât sunt ei în apă. Ei ştiu şi sunt de acord, dar n-are rost să-i îmbolnăvesc acţionând sub ochii lor. Aşa că, să fim expeditivi. Imediat ce termină pregătirile, căpitanul ne va strânge şi el pentru câteva cuvinte. Sarissa?

– Sunt aici, Orson.

– Armele din bărcile lui Helion şi Angela sunt pregătite. Japhet a pus pe vinciuri cabluri duble şi-a ancorat armele acolo unde voiai. Dă-le binoclurile, Japhet. Puneţi-le amândoi la gât. Focalizaţi-le pe Polifem imediat cum vă ocupaţi poziţiile. Nemo, vreau să stai pe creasta de lângă plajă, de cealaltă parte a Sarissei... Japhet a pregătit totul. O să fii aproape la aceeaşi înălţime cu ea, şi o să poţi vedea partea invizibilă ei. Penny şi Japhet vor sta pe mal. Amândouă o să aibă microfoane conectate la jurnal. Vreau înregistrarea fiecărei vorbe corelată cu relatarea evenimetelor. Vreau

comportarea lui Polifem, şi sincronizarea cu tot ce se întâmplă în jurul lui.

Numai pentru că seamănă cu un ochi, nu putem afirma că vede. A întors şi a deschis barca noastră ca pe... ca pe o eprubetă cu specimene. Poate că a simțit organismele dinăuntru prin vibrații, electrochimic... habar n-am cum. M-am ghemuit sub bord şi-am scăpat. Asta mă face să cred că vede. Dacă-i aşa, cred că Jax şi Helion n-au nici cea mai mică şansă.

Să vă zic acum întrebările mele specifice. Prima, şi cea mai importantă, **cum ne simte?** Orice amănunt al comportării lui pe care-l putem corela cu amănunte din comportarea prăzii...

Buzele lui Waverly se mişcară de câteva ori în tăcere, apoi urmă:

– Dacă putem conecta într-un mod nou aceste comportamente, s-ar putea să găsim o cale prin care să-l păcălim. A-l ucide, mie mi se pare imposibil. Mă gândesc însă că dacă îi înțelegem modul de hrănire, l-am putea otrăvi. Aparatul lui digestiv mă încurcă cel mai mult. Cetele acelea cvasi-independente... Atunci, când termină cu prada, rămâne un hoit, doar şaptezeci la sută din volumul inițial, care cade la baza globului. Dacă ființele acelea sunt nişte organe cu grad înalt de articulare, dacă constituie cumva însuşi aparatul digestiv, cum transmit macro- organismului substanțele nutritive absorbite? Cordoanele, care se pot rupe, par extrem de inadecvate drept conducte de transport pentru nutritivi cu asemenea mase.

Dacă ele nu transformă hrana, atunci Polifem însuşi trebuie să fie un fel de detritivor uriaş, hrănit cu resturile lăsate de rechini şi caracatițe. Atunci, de ce această exagerată disproporție volumică? De ce Polifem capătă patruzeci la sută, cel mult, din fiecare pradă, pe când aceşti... saprofiți

răpitori opresc şaizeci, sau mai mult? Ce alt serviciu adus întregului organism justifică o proporţie atât de mare?

Pentru a înţelege lucrul acesta, trebuie să studiaţi cât puteţi mai bine zonele de la bază - în special, Sarissa şi Nemo. De asta v-am urcat atât de sus. Fiţi atenţi la... resturile prăzilor, la relaţia lor cu interiorul lui Polifem. **Care-i structura de acolo, de jos**? Dacă este motilă, cum se comportă? Japhet şi Penny vor studia mai atent cele doua cete, însă vreau ca toţi să priviţi permanent tot ansamblul, încercând, să remarcaţi mişcări generale de gestalt, răspunsuri şi stimuli.

La caracatiţe şi rechini, mă interesează în mod deosebit două lucruri. Unu: Atenţie la orice produse de excreţie. Se poate să utilizeze o anumită parte din ceea ce absorb şi să producă reziduri utile pentru Polifem. Doi: Cu toţii aţi spus că, aparent, caracatiţele nu consumă la fel de mult ca şi rechinii, dacă într-adevăr se hrănesc. **Ce fac ele în mod precis**? Fiţi cât mai atenţi.

Asta este. În privinţa unor ipoteze productive, deocamdată nu vă pot oferi nimic. Creatura aceasta este complet incredibilă. Să ne ajute Dumnezeu să putem gândi efectiv laolaltă, pentru că până acum, eu sunt pur şi simplu în beznă.

* * *

După apus, pe Flăcăruie, ora cea mai aurie este la mljocul dimineţii. Culorile razelor scânteie, se destramă şi se contopesc sub strălucirea cerului de parcă întregul ţinut ar fi alcătuit din metal topit. Iar în locul acela, soarele tânăr scălda o nestemată anume, şi mai orbitoare decât uriaşul perete circular, sau decât apa pe care o conţinea. Ocupându-şi poziţia, Nemo privi nestemata cu uimire şi repulsie. În interiorul sferei de chihlimbar, cetele de patrulare îşi ţeseau culorile distincte prin jungla neagră şi roşie.

Săreau în ochi în special „rechinii”, cum le spusese Waverly. Corpurile lor, aidoma unor torpile, aveau dungi de pigmenți ce străluceau irizați în vreme ce înotau prin lumina filtrată. Nemo se gândi la golful - invizibil acum pentru el, datorită crestei pe care stătea Sarissa - de unde tocmai venise. Helion, tăcut şi preocupat, intrase direct în apă şi dispăruse sub animalele înhămate. Jax însă se oprise lângă marginea apei şi Nemo îl prinsese de braț.

– Băftosule, îi spusese. Peste o oră, o să fii în rât, cerând ajutoare.

Bărbatul zâmbise şi privise binoclul ce atârna pe pieptul Katermandianului. Nemo îi urmărise privirea şi-şi simțise inima strângându-se. Jax însă zâmbise:

– E-n regulă. Foloseşte-l, şi când o să ies pe țărm, o să mă vezi făcându-ți cu mâna.

Nemo ajunse la locul său, dar înainte de a o anunța pe Sarissa privi în jos către duşmanul lor. Îşi apăsă pumnul strâns pe piept, după obiceiul vânătorilor de pe Katermand când fac jurăminte, şi rosti:

– Ascultă-mă, Polifem. Mă numesc Nemo. Nemo Jones. Şi o să te omor. Noi, laolaltă, o să găsim calea s-o facem, însă eu am să te omor.

Înălță brațul, făcându-i semn siluetei mici şi fragile, care stătea lângă tunurile de pe creasta alăturată. Cu toate că întorsese ochii, la periferia razei sale vizuale percepu un amănunt. Ridică binoclul, şi-l aținti asupra globului, undeva la baza algelor.

Sarissa ezită. Japhet, Penny, Nemo - toți erau la posturile lor, însă pentru o clipă fu incapabilă să dea semnalul de începere. Verifică ancorajele tunurilor, făcute de Japhet, şi pentru a treia oară se asigură că stânca pe care stătea ea avea să cedeze înaintea cablurilor. Privi în jos, în golf, unde Orson îi aştepta comanda, ținând în mână funia care deschidea poarta-barieră. Jax şi Helion îşi țineau animalele

pregătite - nu lângă poartă, ci lângă țărmul golfului, deoarece înainte de a ieşi aveau să dirijeze o parte cât mai mare din banc înaintea lor, în momentul pătrunderii apelor primejdioase din larg.

Delfii înotaseră neatacați pe lângă Polifem; unii dintre ei chiar trecuseră prin câmpul său periferic de cili. Fusese una dintre primele observații făcute în după-amiaza anterioară, odată ce reuşiseră să se organizeze după starea inițială de oroare. Planul părea bun. Acum, lipsită de educația biologică a lui Waverley care să-i consolideze pesimismul, se simțea la fel de sumbră ca şi el. Aveau să dea greş. Aveau să dea greş, deoarece Sarissa avea acum numai de pierdut - nu doar viața ei, ci şi pe Nemo. Norocul te ocoleşte atunci când inima îl imploră, îşi duse palmele la gură şi, pe un ton ceva mai tare decât cel normal, rosti:

– Acum!

La şaptezeci de metri dedesubt, Orson trase de coardă. Când Jax şi Helion văzură poarta deschizându-se, plecară după cum stabiliseră, pe traiectorii convergente către ieşire, izolând cam două treimi din bancul de delfi şi împingându-l înaintea lor.

– Închide, strigă Sarissa.

Orson dădu drumul corzii şi bariera reveni la loc. Dacă încercarea dădea greş, supraviețuitorii trebuiau să-şi asigure hrana.

„Păstorirea" unui ecran protector de delfi înotând liberi nu începu prea bine. Troicile erau destul de masive ca să exercite o dominare locală asupra tovarăşilor lor neînhămați, însă prea stângace în mişcări pentru a dirija grupul ca o singură formație. Pe când echipajele depăşiră colțul golfului, bancul începu să se rărească înaintea lor, indivizi şi cupluri - jucăuşi, eliberându-se de tensiunea captivității - îndepărtându-se cu iuțeală. Sarissa privi pavăza celor doi

bărbați destrămându-se rapid risipindu-se în lac, în curenți iuți şi argintii. Strânse din dinți şi-l privi pe Polifem.

Gigantul se afla la o jumătate de insulă depărtare; promontoriul pe care stătea ea bloca vederea lui asupra golfului... dacă avea vedere. Iar cu căpitanul şi Jax îndepărtându-se de uriaş pe măsură ce intrau în larg, aveau să se găsească față de el la o distanță egală cu trei sferturi din lungimea insulei, înainte ca țărmul să înceteze a-i mai masca. Era de neconceput ca doi oameni, de fapt umbrele lor vagi, agățați sub nişte ecrane protectoare vii de două ori mai mari decât ei, să poată fi detectați la o asemenea distanță. Sarissa gemu totuşi, văzând destrămarea rapidă a bancului. Pe măsură ce tentația apelor deschise era tot mai mare, dirijarea stângace a celor două troici păru să devină ea însăşi o forță de împrăştiere de care se fereau până şi delfii cei mai apropiați.

Se păru apoi că cei doi bărbați abandonară încercarea de-a împinge restul bancului, începând să înainteze clar spre exterior. Erau deja la o sută de metri depărtare de țărm, şi ea îi privi parcurgând următorii cincizeci de metri în acelaşi timp în care făcuseră prima etapă. Ilustrând parcă gândurile ei despre noroc, o ceată destul de mare de delfi se strânse acum laolaltă, rămânând înaintea lor.

Sarrisa îşi dădu seama că, de aproape un minut, bărbații se găseau în zona vizibilă lui Polifem. Întoarse capul către colos. Globul viermuind stătea ca şi înainte - deşi poate puțin mai departe de țărmul insulei? Reveni cu privirea la troici, dar tocmai atunci îi atrase atenția suprafața lacului dintre cele două puncte de interes, şi se uită într-acolo.

La o sută cincizeci de metri în linie dreaptă de la promontoriul ei, o dâră îngustă clocotindă, brăzda apa - urma de la suprafață a unei mişcări subacvatice cu o viteză de vreo treizeci de noduri. Se deplasa pe o traiectorie care avea să o intercepteze pe cea a bancului de delfi.

Sarissa se apropie de tunul a cărei poziție acoperea sectorul din fața golfului şi-l aținti asupra punctului de contact. Atingerea armei, care o calma întotdeauna, o ajută prea puțin - avea inima cât un purice. Bărbații trebuie să fi văzut ce anume se apropia. Troicile cotiră brusc cu vreo trei secunde înainte de impact, şi apa din jurul lor se împânzi de cilii şerpuitori ai lui Polifem. Peste alte două distanța depăşea două sute de metri, fiind chiar la limita puterii efective de lovire a harponului. Doar înălțimea la care se afla tunul mai ajută cu ceva. Arcul argintiu al corzii țâşni înainte şi în jos. Îşi ținu răsuflarea, aşa cum făcea întotdeauna, în mod inconştient, atunci când se temea să nu greşească o lovitură lungă despre care ştia deja, de îndată ce părăsise țeava că era perfectă. Cilii prinseseră deja troica din față şi ridicaseră în sus animalele argintii, ca pe trei pietricele sclipind sub soare, în timp ce alți cili căutau ceea ce se ascundea sub ele. Era aidoma mişcării delicate, prudente, a unui om ridicând o trapă ca să culeagă ceva de sub ea. Arcul corzii se frânse şi tremură pe toată lungimea lui de două sute şi douăzeci de metri când harponul se înfipse, izbind delful conducător al troicii. Cu o mână, Sarissa fixă vinciul automat şi coarda se întinse - un aparat încăpățânat, luptându-se cu Polifem într-un concurs de tragerea funiei. Cu cealaltă mână, femeia reîncărcă tumul.

Deşi tot captivă, a doua troică, nu era ținută la fel de sigur ca prima. Trase, şi în aceeaşi clipă ştiu că greşise. Se contorsionă în secundele de aşteptare înainte de a putea lansa alt harpon. De sub troica pe care o nimerise, un val fremătând de cili şi membre umane îşi croi drum pe spatele animalelor. Un braț prins în şerpi se întinse şi apucă coada harponului.

– Da! strigă Sarissa. Aşa! Suie-te pe coardă!

Al doilea harpon al ei fusese prea scurt, în clipa în care coarda slăbise şi trăsese bobinele, ea trase iarăşi şi ştiu din

nou că nimerise. O cuprinse o nerăbdare extraordinară. Să învingă duşmanul acesta titanic, să-l răpună - niciodată nu simțise că geometria delicată, calculul instantaneu al artei sale, o artă de parabole şi vârfuri de oțel ca nişte ace, putea reuşi atât de mult. Hăt departe, un Laocoon minuscul, bărbatul îşi suise jumătate de trup pe spatele troicii, luptându-se atât cu zbaterile animalelor panicate, cât şi cu inelele uriaşe ce-i încolăceau corpul. Era Jax. Țeasta lui rasă, lipsită acum de casca acvalungului, se distingea clar. Apucase mânerul cu ambele mâini.

Cea de-a treia lovitură nimeri în plin şi Sarissa trase coarda, întinzând-o. Troica harponată ieşi cu uşurință dintre cili. Femeia privi câmpul şi zări ceea ce se aştepta: Helion înainta în stilul legănat, cunoscut acum, prin cilii care formau o bandă rulantă spre glob.

Sarissa urlă de furie şi se concentră asupra celui pe care îl mai putea salva. Armă magazia de harpoane fără corzi şi începu să le pompeze în jurul lui Jax, sperând să secere destui cili ca să-i dea bărbatului o şansă de luptă.

Într-adevăr, armurierul se luptă cu gigantul - el însuşi un gigant de voință încăpățânată, cu muşchii săi mari distingându-se limpede în lumina dimineții. Zvârcolirile lui înclinaseră troica spre el, şi acum se străduia să apuce coarda harponului. Loviturile Sarissei plouau în jurul său, pe cât de aproape îndrăznea să le plaseze, şi deodată se păru că avea mai puțini cili încolăciți în jurul pieptului. Se împinse în sus, prinzându-se cu două mâini mai în susul corzii - dar cilii nu se retraseră, ci doar se mutară pe umeri. Îl îndoiră pe spate, într-un unghi imposibil. Sarissa văzu brațele căzându-i ajungă până la ea. Bărbatul căzu înapoi printre cili, ca un cosaş obosit care se azvârle în iarbă să se odihnească. Acum triada lui era rulată cu uşurință spre țărm, de către vinci. Tentaculele care-i purtau pe Jax şi, ceva mai departe, pe Helion începură să se contracte rapid; fără să

se scufunde. Cei doi erau împinşi în jurul ţărmului insulei, în timp ce globul uriaş se rostogoli languros, şi aţinti asupra lor ceva ce păru o privire acvilă, pe măsură ce se apropiau, iar pupila/gură roşie şi rombică se contracta şi se dilata, anticipând.

* * *

– Ea când coboară? întrebă Orson Waverly. Îmi trebuie rapoartele tuturor, încă nu se încheagă. Ce face?

Ceilalţi trei schimbară priviri.

– Plânge, Orson, rosti Nemo Jones. Mai las-o, măcar încă puţin. Pentru un moment, a crezut că i-a salvat.

– Bine, oftă biologul. Să mai reluăm odată. Penny şi Japhet sunt de acord că, au văzut atât caracatiţele cât şi rechinii excretând... ejectând nori mari de sedimente fine, de volum considerabil, care s-au scufundat la baza globului. Între timp, mai devreme, Nemo a zărit un fel de cadavru de mari dimensiuni, un cetaceu crede el, fiind realmente înghiţit, prin mişcări infime, în stratul bazic. Cetaceele sunt locuitori ai adâncurilor, iar Polifem nu a părăsit suprafaţa în ultimele două zile. Concluzii: unu, este într-adevăr un detritivor gigantic; doi, vânează şi se hrăneşte din adânc chiar mai în vreme că stă aici, presupunerea mea fiind că foloseşte structuri similare celor de aici şi probabil că a capturat cetaceul noaptea trecută. Bun. Până aici, nu pot vedea la ce ne ajută toate astea.

Acum despre cete. În esenţă, foarte puţine lucruri sunt noi. Atât Japhet cât şi Penny sunt acum de acord că, atunci când caracatiţele se lipesc de prada lor, au un fior care ar putea fi reversul peristalticului. Dar nu aţi prins nici un indiciu în privinţa substanţei pe care ar putea-o injecta în corpuri. Ce ar putea fi? Lichide digestive? Atunci cu se hrănesc caracatiţele, dacă ele doar înmoaie prada pentru Polifem... şi

dacă substanțele nutritive trec de la Polifem în ele, cum anume o fac? În legătură cu rechinii... Toți trei spuneți că i-ați văzut plonjând spre fund, chiar când cordoanele lor de legătură nu erau rupte... ați văzut nu numai unul dintre ei îngropându-se cu capul în jos în stratul bazic şi revenind după aceea în grupul de deasupra. Au scurmat cumva prundişul de acolo? Nu i-a văzut nimeni utilizându-şi maxilarele?

Toți clătinară din capete şi Nemo răspunse:

– Nu.

– Rahat! Sunt prea multe necunoscute! N-a fost nimic altceva nou, nici o schimbare în comportarea colectivă a grupurilor, de pildă? În modul în care fiecare grup a acționat, sau interacțiunea celor două grupuri?

– Păi...

Toate chipurile, inclusiv cel cu ochii stinşi, se răsuciră către Penny.

– Nu-i nimic sigur, dar am avut cel puțin senzația că ambele grupuri se concentrau ceva mai mult pe una din părțile globului înainte... înainte ca Sarissa să înceapă să tragă.

Începuse să plângă, deşi se străduia cu încăpățânare să n-o trădeze glasul. Nemo îşi lăsă mâna pe brațul ei iar femeia îl strânse puternic, şi se porni să plângă, cu suspine tăcute, încete, pe care Waverly parcă nici nu le băgă în seamă. Se gândea la altceva.

– Se concentrau pe partea cea mai apropiată de pradă? Peny? Pe partea cea mai apropiată de pradă?

– Da. Circulau... circulau într-una... atât de mult încât este greu de spus... Dar da. Aşa cred.

Waverly încuviință. Muşchii feței i se încordară. Dinții îi scrâşniră uşor, preocupați, înapoia buzelor strânse. Dârele decolorate de sânge de pe obraji încetaseră să mai semene cu lacrimi, aducând acum mai mult a vopsea de război.

– Japhet! Povesteşte-mi din nou despre mişcările tentaculelor la caracatițe - nu când atacau prada, ci înainte.

– Ce să-ți mai spun nou...?

– Fii atentă. Cu toții ați remarcat că tentaculele lor erau de mărimi diferite, unele destul de scurte şi subțiri, altele mai groase şi mult mai lungi. Într-o măsură sau alta, toți ați fost de acord că toate tentaculele „vibrau continuu". Dar sunteți siguri? Absolut? N-a observat nimeni, de pildă, dacă uneori vibrau în majoritate tentaculele mici, alteori aproape numai cele mari, şi numai rareori toate laolaltă?

Nemo ridică imediat ochii şi întâlni privirea lui Japhet. Ea încuviință uşor şi rosti:

– Da. Exact aşa. Şi Nemo a văzut acelaşi lucru.

Waverley îşi îndreptă spatele, lăsându-şi încet palmele pe coapse.

– Şi ochii rechinilor. În jurnal, cineva, cred că Jax, spunea că erau de o culoare roşu-negricioasă, în trei formațiuni triunghiulare orientate cu vârful spre dorsal. Iar tu, Japhet, ziceai că ți-au amintit de ochii delfilor. Sunt trei triunghiuri în loc de două, dar voi, ceilalți, ce...

– Uite, făcu Nemo. Sarissa. A văzut ceva.

Până şi Waverley îşi întoarse ochii orbi către promontoriul pe care stătea harponista. Era încordată şi-l privea prin binoclu pe Polifem. Coborî binoclul, apoi îl ridică din nou. Îl lăsă iarăşi să-i cadă pe piept, se întoarse şi alergă spre tumul nefolosit încă, cel ațintit asupra sectorului lui Polifem.

* * *

Sarissa oftă şi-şi şterse ochii. Mai plânsese aşa o singură dată, în tabăra de instrucție de pe Cygnus IV. Avea doar şaptesprezece ani şi pierduse prima ei finală de tras la țintă. Pierduse. Se clasase pe locul trei în clasă (din peste o sută), - nu pe primul loc. Fugise pe dunele de nisip ce înconjurau

lacul unde se desfăşurau finalele anuale şi se aruncase pe jos ca un gunoi azvârlit într-o groapă. Apoi îşi jelise mândria naufragiată, şi jelise două balize - ținte plutitoare, zgâriate însă neperforate, care reveniseră la suprafață să-şi bată joc de ea, după ce trăsese. Acum, două chipuri îi sfârtecau sufletul, iar acestea nu aveau să mai țâşnească la suprafața apei în care intraseră cu o oră şi jumătate în urmă. Îl privi pe Polifem şi scuipă către el, simțind destulă ură ca să facă scuipatul acid, şi să-şi transforme ochii în două fascicule laser. Pe fundul mâlos al gigantului, zări cum se forma ceva asemănător unei crevase adânci.

Aținti binoclul într-acolo. Nu era o caracteristică stabilă a stratului. Nu existase până atunci, iar acum o vedea adâncindu-se, în timp ce întregul strat se contorsiona într-un efort necunoscut. Peste câteva secunde, gigantul se cutremură şi pereții cristalini prin care urmărea ea se înceţoşară. Imediat, crevasa începu să se închidă.

Uluită, coborî binoclul şi atunci, văzându-l pe Polifem ca un tot, observă un fel de fierbere într-una din părțile globului, la jumătatea câmpului circular de cili. Privi iarăşi prin binoclu.

Când se focaliză asupra turbulenței, cauza acesteia țâşni la suprafață: un elipsoid lucios, opac, cam cât jumătate din mărimea unei bărci. Unul dintre capete era mai turtit, şi de el erau ataşate două tentacule, cam de trei metri lungime. Încet, tentaculele eliberară organismul din câmpia cea neagră.

O dată ce începuse să înainteze, se păru că se îndrepta, spre locurile puțin adânci din jurul insulei, mai exact către un punct situat chiar sub promontoriul Sarissei. Percepția şi reacția au fost aproape instantanee. Alergă spre cel mai apropiat tun, îi cobori țeava, şi aşteptă. Intrase deja în bătaia haiponului, însă dorea să fie absolut sigură, aşteptând în acelaşi timp cea mai mică abatere de la traiectoria lui ca să tragă. Îi auzi pe ceilalți strigând-o, însă nu irosi nici o

fracțiune din concentrare ca să le răspundă. Bucățica aceasta micuță din duşmanul ei putea fi nimerită, şi ea intenționa să o facă.

Când mai avea o sută de metri până la promontoriu, Sarissa văzu apărând băşicuțe pe lângă flancurile animalului şi-şi dădu seama că începuse să se scufunde chiar în timp ce înainta. Trase. Coarda şuieră răzbunătoare şi harponul țâşni, aprig ca o viperă, spre centrul globului mai mic. Tentaculele continuară să se zvârcolească, neputincioase dar, aparent, nu prea ațâțate. Sarissa constată că principala parte a globului avea numai învelişul dur, în vreme ce conținutul era gelatinos. Puse vinciul pe înfăşurare automată şi trimise a doua lovitură la baza tentaculelor, acolo unde bănuia că o rigiditate musculară mai mare ar fi oferit un teren mai bun de implantare pentru harpon. Țintise incredibil de bine - zări unde avea să se înfigă săgeata cu mult înainte de momentul impactului, şi aproape că declanşă vinciul fără să mai aştepte atingerea țintei. Când ceilalți ajunseseră sus, ea târa deja creatura pe suprafața lacului.

– Polifem l-a ejectat... stratul lui bazal s-a fisurat şi l-a eliminat undeva în partea aceea, sub suprafața apei.

Vinciurile îl aduseseră acum chiar sub ei, şi porniseră să-l ridice din apă. Cu un automatism lipsit de rațiune tentaculele continuau să se agite în timp ce masa gelatinoasă se izbea de peretele stâncos.

– Dacă Polifem vede, murmură Nemo, îl poate vedea. Dacă aude, îl poate auzi. Totuşi nu intervine.

– Polifem vede şi aude, rosti Orson Waverley. Însă nu gândeşte. Dacă ființa aceasta a ieşit din trupul lui, înseamnă că nu este o pradă. Iar pe prietenul nostru lacom şi lipsit de minte nu-l interesează decât prazile.

* * *

Cei cinci stăteau în jurul creaturii, privindu-i zvâcnirile tot mai slabe ale tentaculelor. Grupul adunat pe promontoriu ar fi putut să fie o scenă de sacrificiu antic. Obiectele solicitate de Waverly, atunci când organismul ajunsese sus, accentuau această impresie. Japhet, Nemo, Penny şi Sarissa aveau cu toţii cuţite de jupuit, iar Japhet folosise micile lasere ale bărcilor asupra vâslelor de plastic de pe plutele de salvare. Obţinuse o lingură, o furculiţă şi un cleşte de dimensiuni mari, iar din cabluri se improvizase o sită uriaşă. Jurnalul fusese pregătit pe un bolovan de lângă stânca netedă a sacrificiului. Consola aparatului ar fi putut să fie chipul abstract al zeităţii căruia îi aducea jertfă cultul acela druidic: amplificatorul de memorie al Minţii-de-Grup. Preotul cel legat la ochi urma să-l hrănească cu fiecare frântură şi nuanţă a jertfei pe care el n-o putea zări, sperând să obţină prin acest ritual prorocirea cea mare de care aveau atâta nevoie el şi tovarăşii săi.

Vântul suflă peste altar, iar generatorul de mişcare îşi agită slab braţele negre. Învelişul său neted fusese uşor translucid, dar acum începuse să se opacizeze şi încreţească.

– Cred că-i suficient de slab ca să tăiem, vorbi Sarissa. Hai să-i dăm drumul.

– Nu uitaţi, interveni Waverly. Întâi, tegumentul. Dacă are o structură distinctă, tăiaţi-mi secţiuni şi separaţi-le de ceea ce se găseşte dedesubt.

La început, după ce lucraseră timp de câteva minute cu scalpelurile uriaşe, toţi raportară că nu exista un tegument clar definit, însă se dovedi că fusese o greşeală. Exista un strat exterior distinct, dar avea peste şaizeci de centimetri grosime. Era alcătuit dintr-un material gelatino-fibros. Spre exterior, fibrozitatea era atenuată, însă cu cât intrai mai adânc, cu atât fibrele deveneau mai precis articulate şi mai întunecat pigmentate până când, la interfaţa stratului cu ţesuturile de dedesubt, arătau ca o suprafaţă strâns împletită

din tentacule negre de anemone marine. Un păr al Meduzei embrionic - toată problema identității creaturii se afla acolo.

Înăuntrul „cavernumului" acoperit de stratul negru de fibre se afla o capsulă netedă şi lunguiață, cam de două ori mai mare decât un om. Suprafața ei era formată din plăci circulare dintr-un material subțire şi dur, ansamblul sugerând un înveliş pupal gigantic. Desfăcură întreaga parte superioară a formei aceleia de sarcofag. Lucrară rapid, împrăştiind zdrențele negre, fleşcăite de țesut, în jurul lor pe stâncă, până ce miezul torpilei biologice rămase pe restul de dedesubt al tegumentului - ca pe un altar cioplit grosolan din propriul ei înveliş protector.

După un moment de reflecție, Waverly decise:

– Tăiați în treimi, cu atenție şi gradat de-a lungul îmbinărilor în timp ce tăiați, ca să vedeți cât de mult merg structurile respective în lungul organismului. După aceea, după ce ați tăiat până la jumătate, deschideți-o în lungime, eventual dacă puteți de-a lungul unei îmbinări longitudinale.

Echipa de chirurgi ridică cuțitele şi se întoarse la treabă. Erau complet absorbiți. Victima lor putea să fi fost tot atât de mare ca şi părintele ei - fiecare mişcare a lor exprima voința hotărâtă de a-i dezvălui tainele. Învelişul pupal se dovedi subțire şi uşor de tăiat, şi toți comunicară că sub el se întindea un țesut cenuşiu, din fibre fine. Era lipsit de detalii macroscopice şi, după ce intraseră vreo treizeci de centimetri în adâncime, părea să costituie unicul conținut al capsulei. După o clipă, lama Sarissei scrâşni pe ceva dur.

Japhet şi Penny i se alăturară cu cuțitele. Scobiră împrejurul obiectului, îl eliberară din țesut şi-l scoaseră afară. Era un craniu omenesc pe care țesutul îl umpluse perfect, formându-i pseudo-ochi cenuşii, gelatinoşi. Sarissa îl ridică în lumina soarelui amiezii. Privi ochii gelatinoşi şi chipul ei se încordă de parcă se străduia să descifreze un mesaj în expresia ca de mască.

– Este... proaspăt, articulă ea. În... nas, mai există cartilagiu.

Nemo venise îndărătul ei. Se întinse, luă blând craniul, i-l dădu lui Japhet, şi o prinse de umeri. O strânse cu putere, de parcă forța palmelor sale putea sugruma - aidoma unui garou - durerea şi oroarea ce se înfiripau în femeie. Cu chipul palid, ea îl lăsă pe Nemo să o conducă spre un bolovan. Privi lacul.

Waverly era extrem de excitat de descoperire, şi-i obligă să-l aducă la locul respectiv. Cu mâini tremurânde şi avide, mângâie golul în care fusese craniul, pipăind țesutul înconjurător. Un profet orb, el făcu o prezicere amănunțită a măruntaielor străine.

– Este adânc într-o structură extrem de specializată. Nu a apărut din întâmplare aici. Tăiați-l. Cercetați în amănunt țesutul interior.

Abia deschiseseră craniul şi găsiră ceva: câteva ovoide albe, de mărimea unui vârf de deget, vârâte în țesut. Ajutat de Penny, Waverly tăie unul, pipăindu-i cu atenție interiorul.

– Fiți atenți, rosti el. Improvizați un pieptene mare, cu dinții cât mai deşi. Începeți cu furculița existentă, până când Japhet construieşte ceva mai fin. Căutați oriunde prin țesutul ăsta, fie că este încastrat în resturi de pradă, fie că nu, ceva care ar putea să fie un ou - nu ştiu dacă mai mare sau mai mic decât astea - dar, probabil, la o scară asemănătoare şi, sper, de o formă diferită şi uşor de recunoscut. Eu o să mai deschid câteva ovoide. Sarissa, vreau să mă ajuți cu cuțitul şi cleştele, dar mai întâi ajuta-mă să aranjez o măsuță. Sarissa?

Fără nici un cuvânt, femeia se apropie de el. Reîncepură lucrul.

Puțin mai târziu, stăteau cu toții laolaltă pe promontoriu. Waverly era la masa lui, acolo împreună cu Sarissa, deschisese încă trei din obiectele găsite în craniu. Pe aceaşi

măsuță se găseau patru bile negre, de două ori mai mici decât cele din craniu, pe care Japhet le culesese din țesutul sarcofagului.

– Orson! strigase el. Am găsit ceva. Sunt negre. Seamănă puțin cu icrele de delfi. Mai mici, mai tari, separate, însă de forma icrelor.

Waverly se oprise din lucru, îi chemase pe toți în jurul lui, dar după ce, veniseră, rămase tăcut.

Aşteptară cu toții, cu resturile strălucitoare ale măcelului împrăştiate de jur împrejur. Waverly îşi ridică chipul, şi zâmbi uşor, fericit parcă de lumina soarelui care îl scălda. Deschise gura să vorbească, însă voluptos, de parcă mintea lui se găsea înaintea unei bogății de exprimări.

– Ochii delfilor, au incredibilă putere de detecție a unui păianjen săritor şi, spre satisfacția noastră, s-a confirmat recent că puterea lor de rezoluție în privirea imaginii şi a detaliilor - ale celor mai subtile gestalturi - o depăşeşte probabil pe cea a noastră. Polifem nu mănâncă delfi.

Până atunci ar fi putut să fi putut să fie introducerea unei lucrări de mare interes, citită la o întrunire academică. Waverly făcu o pauză, încercând în mod vizibil să-şi potolească entuziasmul.

– Cred că motivul îl constituie faptul că organismele independente, evoluate mai mult sau mai puțin direct din ordinul delfinid, au devenit saprofiți activi în sisteme de tipul lui Polifem. Delfinizii aceştia se ocupă primii de prada gazdei lor şi au rolul de ochi ai gazdei.

Acum, începuse să vorbească mai repede, grăbindu-se să-şi includă tovarăşii în noua lui imagine de ansamblu.

– Ipoteza mea este că strămoşii rechinilor au fost înglobați de polifemide ca hrană, au dezvoltat o rezistență naturală față de enzimele lor digestive, şi au învățat să se hrănească din prăzile celor care îi capturaseră. Dacă polifemidele seamănă cu analogii litorali mai mici despre care am

pomenit, atunci ele au numai sensibilitatea tactilă, şi, probabil, un tip de discriminare olfactivă primitivă. Oricare dintre ei ai căror saprofiţi îi puteau atrage în recunoaşterea vizuală a prăzii, aveau să mănânce, cu siguranţă, mai bine decât tovarăşii lor orbi de vânătoare. Iar saprofiţii, evoluţionar vorbind, aveau să fie extrem de stimulaţi să-i răsplătească.

Eu sunt convins că şi caracatiţele au un trecut similar. Activitatea tentaculelor este diferită în stilul în care sunt şi cilii propriilor noastre organe Corti. Când vibrează tentaculele mai mici, sunt înregistrate sunetele de frecvenţe ridicate, iar la vibraţia celor mari frecvenţe joase. De obicei, toate se găsesc într-un fel de mişcare, aşa cum este normal în cazul amestecului de frecvenţe existent în majoritatea mediilor ambiante. Caracatiţele sunt urechile gigantului - aşa grotesc cum sună, eu nu mai am nici o îndoială. Ambele specii capturate au dezvoltat o legătură nervoasă caudală cu ganglionul principal al gigantului, ganglion despre care sunt sigur că se găseşte în stratul acela bazal. Algele fac parte din propriul său sistem nervos, şi poate că şi din cel respirator şi alimentar. Dacă ceea ce se găseşte în albuşul acestor ouă este ceva analog, iar eu cred că este, atunci stratul bazal este o reţea neurală densă, planul de intersecţie pentru Polifem şi cele două prăsile ale lui de saprofiţi şi, în acelaşi timp, zona lui de absorbţie a nutritivilor. Iar când colaboratorii lui senzoriali se înmulţesc, capsulele lor reproductive sunt plantate în acelaşi strat. Caracatiţele şi-au vârât ouăle în hoituri înainte ca să fie absorbite acolo. Este foarte posibil că ele să nu se hrănească deloc ca adulţi, preluând hrana necesără vieţii într-o fază de tip larvar. Rechinii coboară şi depun icrele direct în stratul bazal. Capsulele acestea genetice sunt după aceea aparent bine localizate ca să fie incluse chiar în cele ale gazdei, iar convieţuirea aceasta strânsă se perpetuează, în vreme ce capsulele care nu sunt

incluse în sporii lui Polifem sunt clocite endosomatic pentru a înlocui aparatele senzoriale ale gazdei adulte. În privința diferențelor nutritive între gazdă şi saprofiți, ea este mai puțin importantă decât am crezut inițial, deoarece pe măsură ce senzorii individuali ai adultului mor, ei cad pe stratul bazal şi îşi hrănesc stăpânul cu propriile trupuri.

Waverly se opri, însă rămase cu un surâs şiret pe figură, provocându-şi parcă prietenii.

– Atunci, spuse Nemo, dacă rechinii aceia atât de înrudiți cu delfii - dacă au ochii la fel - grenadele colorante îi pot orbi.

Waverly chicoti - accesul cel mai isteric de ilaritate auzit vreodată de la el. Apoi toți cinci începură să vorbească în acelaşi timp. Când primele valuri de entuziasm şi planuri (adesea fantastice) se epuizară, biologul rosti:

– Uitați-vă. Eu cred că putem reuşi. Şi dacă avem succes, este cu siguranță un început, o mare satisfacție dacă nimic altceva. S-ar putea însă să nu fie suficient. Deoarece dacă orbirea nu-l alungă, mecanismul lui auditiv s-ar putea să-i ajungă ca să ne ucidă. La tot ce ați spus voi mai am de adăugat una sau două propuneri de amănunt. Hai să coborîm pe plajă, să punem planul la punct şi să-i dăm drumul.

* * *

A doua lună era pe jumătate coborîtă sub buză vestică a craterului înainte ca insula să devină tot atât de neagră ca şi apele care o înconjurau. Până atunci, cu câteva ore înainte de zori, insula fusese o constelație neregulată de lumini, flăcări şi jerbe de scântei: Japhet sudând corzi de harpon în cabluri din trei fire, Nemo şi Sarissa lucrând cu o lanternă şi modificând muniția puştilor, Penny şi Orson topind cu laserele pieile tari ale celor trei delfi proaspăt ucişi ca să obțină o sută de metri de conductă, Orson rulând materialul

şi ţinându-l pentru Penny ca să-l lipească cu raza strălucitoare şi subţire ca un ac.

* * *

Imediat după răsăritul sdarelui, barca respinsă odată de Polifem porni de pe ţărmul insulei. Ca şi prima dată, fusese legată de o stâncă, însă mult mai solid ca atunci. De data aceasta, avea pasageri: două figuri destul de rigide cu capetele din cârpe, feţe pictate, şi drept trupuri costume de scufundători umplute. Un sistem de sârme, conectat la una din elicele bărcii, le conferea o agitaţie smucită.

Polifem se întinse după barcă de îndată ce ieşi în larg. Imediat, Japhet slăbi vinciul cablului de legătură, ca să uşureze viteza de capturare a gigantului. La un sfert din circumferinţa insulei depărtare, gura lui Polifem se deschise.

Când rombul mărginit cu roşu se dilată, se auziră douăsprezece explozii. Răsunară de pe promontoriul unde cu o zi înainte stătuse Sarissa. Zgomotul lor ciudat traversă treptat lacul, umplându-i întreaga arenă vastă, şi efectele lor începură să apără înainte ca să se audă cea de-a doua: o serie de douăsprezece pete în lacul de ichor mărginit de conturul gurii. În interiorul globului începură să înflorească nori de fum galben extinzându-se cu rapiditate, unii aproape de suprafaţă, alţii mai adânc. Într-un minut şi jumătate, masele de fum pătaseră conţinutul întregului glob. Sarissa şi Nemo, ale căror puşti lansaseră proiectilele, îşi aţintiră binoclurile asupra lui Polifem.

Mişcarea generală a gigantului suferise o schimbare evidentă. Mişcarea regulată, peristaltică, a cililor şovăise - ambarcaţiunea capturată nu mai avansa atât de lin către glob. Se opri şi se clătină ca pe o mare zbuciumată. După aceea, fibrele care o încolăceau redeveniră active, însă frenetice şi, uneori, lipsite de un ţel precis.

– Bâjbâie după barcă, strigă Penny spre cei doi de pe promontoriu.

Ea stătea pe țărm, fiind cea mai aproape de momeala înhățată.

– N-o mai trage atât de repede! adăugă femeia.

Nemo şi Sarissa scrutară cețurile de colorant ce se spulberau, căutând indicii referitoare la soarta ochilor gigantului. Pigmentul se dispersa, conform comportării sale normale în apa lacului sau a mării, afundându-se sub forma unui precipitat inofensiv după trei minute de la formarea soluției. Jungla interioară a globului redeveni vizibilă.

– Se agită, rosti Sarissa cu un glas răguşit. Sunt panicați.

– Da. Este mişcarea lor obişnuită de patrulare, accelerată. Poți distinge culoarea ochilor?

– Da! Roşie! Verifică grupul din stânga jos.

Atât la delfi cât şi la receptorii vizuali ai lui Polifem, culoarea normală a ochilor era roşu-negricios, indiferent de lumină. Acum ochii „ochilor" lui Polifem străluceau rubiniu intens în vreme ce se agitau în mişcările lor de patrulare sporite cinetic. Culoarea respectivă era cea a ochilor delfilor orbiți cu coloranți, odată ce chimicalele le transformaseră moleculele cromatofore într-un izomer pe care fotonii nu-l puteau străbate - substanțele retinale ale ochilor erau permanent albite.

– Totuşi nu se izbesc între ei, rosti Sarissa. Bucuria din vocea ei se mai diminuase. Îşi arată colții mai des, totuşi continuă să fie coordonați. Cred că mai pot vâna şi ucide...

Nemo ştia că avertizarea din tonul ei nu se referea la această fază a atacului, ci la o altă etapă a planului despre care toți sperau că nu va mai fi pusă în aplicare, dar se prefăcu că nu înțelege.

– Şi ce dacă? Nu-i pot arăta eventuala pradă, asta e tot ceea ce ne interesează.

– Barca! strigă Penny. O duce din nou!

Acțiunea cililor, deşi calitativ diferită, pipăind şi smucind, redevenise lină. Ambarcațiunea se legăna, înaintând.

Peste câteva momente, fu consumată de gigant. Nu o deschise, şi nici n-o scutură de conținut, ca după aceea să-i azvârle învelişul. Cilii o aduseră până la tentaculele de alimetare, care o trasară, o zdrobiră ca pe o scoică uriaşă şi o aruncară cu totul în gură. Pe când se scufundă, rechinii, în mod clar înzestrați cu control direcțional precis şi un fel de sensibilitate la vibrații mecanice, se năpustiră asupra ei. O atacară succesiv, asaltând-o flămânzi şi retrăgându-se nesatisfăcuți dinaintea prăzii metalice. Urmară apoi caracatițele, şi în cele din urmă barca poposi pe stratul bazal, cu Japhet continuând să slăbească vinciul pentru a-i permite afundarea.

Programul zilei se completă puțin mai târziu, executat de cinci oameni tăcuți, destul de crispați. În golf se lansă o plută ce evolua cam la doi metri sub apă, prevăzută cu un apărat respirator. De pe țărm şi până la ea exista o sută de metri de conductă, iar Nemo şi Japhet acționau nişte foale primitive din piele de delf ca să producă o aspirație continuă pe plută. Când ieşi din golf, la o mică distanță în larg, Polifem o izbi cu precizie.

* * *

Sarissa Wayne mai înălță puțin țeava tunului. Cârligul de ancorare prins sub harpon se afla acum la nivelul ochilor ei. Se întinse şi atinse unul din vârfurile ascuțite ca acul, privind harponul cu neplăcere şi îngrijorare.

E absurd rosti ea. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât este mai absurd. Cum de ne-am putut convinge că e rațional? Toate deducțiile blestemate ale lui Orson...

Cuvintele nu erau adresate vreunui om, ci unui manechin grotesc, jumătate animal, jumătate maşină, ce stătea lângă

ea pe promontoriu. Trupul era o carcasă solzoasă, învelită în plăci, olane şi folii dintr-un material negru, asemănător pielii. Capul era un glob din sticlă şi metal cu organ bucal de tip insecticid, în timp ce pe spate ceva asemănător unui motor era montat pe o ramă de umeri. Calibanul acela răspunse cu ceva straniu asemănător unei voci filtrate de o mască respiratorie.

– Lasă dubiile, Sarissa - n-o să mai fii la fel de precisă..

– Rahat! Îți dau un brânci, să ştiu bine că după aceea trebuie să te pescuiese cu harponul. La fel de precisă! Crezi că o să te abandonez, Jones? Tot rahatul ăla despre încrederea în mine, tot ce mi-ai spus astă noapte în pat, sunt numai minciuni, aşa-i?

Nemo ştia că, de fapt, nu o interesa răspunsul lui, că, de fapt, avea nevoie să-l strângă în braţe înainte de coborâre. Scutură din cap, şi îşi mişcă picioarele strivite în cizmele din piele de delf; curioasa lui armură de expediție fiind un chin care îl oprea s-o îmbrăţişeze.

– Iubita mea, o să intru şi o să ies.

– Să ieşi, rosti ea încet. Asta-i. N-o să ai nici o problemă să intri.

Priviră amândoi cablul care încingea întregul promontoriu pe care stăteau. Chiar de sub picioarele lor, cobora într-un arc lung spre gura lui Polifem. În interiorul globului, cablul se legăna printre alge. Jos, în noroiul neural, de abia se putea distinge epava bărcii momeală. Sarissa se îndreptă spre al doilea tun şi-i verifică înălțarea, vorbind pe un ton atât de reținut încât suna absent.

– Dacă Polifem vrea să se smulgă, să se scufunde, n-o să-l țină nici toate cablurile noastre laolaltă. Dacă se trezşte în timp ce-l ... „asurzeşti", dacă reacționează, te va târî în adânc.

– Ascultă-mă, iubito, dacă iar luăm totul de la început, nu facem altceva decât să irosim timpul care ne-a mai rămas să vorbim despre dragoste.

– Să vorbim despre dragoste! răbufni Sarissa. Eu nu vreau să vorbesc despre dragostea noastră; eu vreau s-o am!

– E gata! strigă Japhet Sparks de pe țărm.

Împreună cu Orson, lansase momeala. Era motorul bărcii celei mai avariate, montat pe o plută şi ancorat de stâncă printr-un cablu triplu. Sarissa ocoli vârful promontoriului şi o strigă pe Penny care se găsea în golf. Se afla la cârma ambarcațiunii de evadare - unica barcă rămasă, condusă prin apele puțin adânci din jurul insulei şi căreia i se ataşase o plută pentru cei doi care nu mai aveau loc înăuntru.

– Penny! Momeala e gata! Îi dăm drumul!

– Gata! Sunt pregătită!

Nemo îşi ridică mâna înmănuşată spre Sarissa. Ea rămase nemişcată şi încuviință, privindu-l drept în ochi prin vizor. Bărbatul ridică de jos un cârlig mare şi greu de care era ataşat un mâner. Coborî pe o terasă tăiată în stâncă, chiar sub locul de unde pornea către gura gigantului. Îşi verifică armamentul din tecile laterale ale ramei din spate. Motorul aflat tot acolo era unul dintre cele mici, existente pe plutele de salvare ale bărcilor. Nemo îl porni un moment ca să-i mai verifice o dată stabilitatea pe cadrul improvizat şi-l opri. Apoi agăță cârligul de cablul de deasupra lui şi prinse mânerul cu amândouă mâinile.

– Gata, Sarissa.

– Acum! strigă ea înspre Japhet.

Micuța şi zgomotoasa plută-momeală țâşni către savana neagră.

Fu prinsă de cili şi purtată spre glob. Gura lui Polifem începu să se deschidă şi atunci pluta ajunse la limita cablului ei. Cilii începură să se agite frustrați. Gura, parcă

nerăbdătoare, se deschise complet. Nemo se lansă de pe terasă.

Plonjând, se simți metamorfozat într-un fel de bombă. Purta două costume de om-broască, iar pe cel exterior era cusută cu sârmă de oțel armura din piele de delf, încotoşmănat şi capsulat, corpul său se simțea ciudat de ferit şi nepăsător față de peisajul groaznic în care plonja. Opacitatea venoasă a peretelui globului se apropie tot mai clară, iar lacul de ambră din buzele gigantului se repeziră spre el. Nemo ridică picioarele şi strânse genunchii. Cu senzația unei mase exagerate, conferită de echipamentul de pe el, i se păru, în momentul impactului, că lovise cu un ciocan titanic în gongul pieirii sale. Proporționalitatea reală era asemănătoare cu cea a unei rândunici coborînd pe coasta unui deal. Cu toate acestea, chiar când scoase cârligul şi-l fixă în peretele globului, nebunia sinucigaşă a acțiunii îl îngrozi. Materialul era dur, îl putu străpunge numai cu lovituri sălbatice. Urca în sus, din colțul gurii, de-a lungul buzei gigantului, o frontieră umflată, crestată, de țesuturi brăzdate de fibrilații purpurii. Se ridică în picioare şi o luă de-a lungul lacului auriu.

Scoase din raniță o coasă curbă, obținută din trei cuțite de jupuit. Înfipse vârful ascuțit în ichor şi sfâşie suprafața. Rechinii, rapizi ca nişte rachete, se ridicară strângându-se în jurul locului respectiv, cu boturile în sus. Nemo văzu că dinții lor ascuțiți se mişcau independent, pe lângă mişcarea conferită de maxilare - guri ce acționau mai degrabă ca nişte sfâşietoare decât ca nişte foarfeci. Rămaseră acolo încăpățânați, grupurile de ochi roşii, veninoşi, sclipind de câte ori se răsuceau şi întorceau. Nemo puse coasa la loc şi apucă una din cele trei puşti. Începu să tragă cu încărcături explozive în boturile căscate, în afara globului, la limita lui, chiar sub locul unde se găsea el, ceva uriaş se mişcă. Erau trei din tentaculele - alimentatoare ale lui Polifem, începând

să se întindă nesățioase către pluta-momeală cea încăpățânată. Nemo continuă să tragă.

După ce ucisese aproximativ o duzină, constată că stârnise un dezastru nesperat printre senzorii orbi. Toți cei loviți, cu țeasta sfârtecată, erau cuprinşi de spasme care zăpăceau coordonarea grupului.

Scufundându-se, pătau ichorul cu dâre şi pete din sângele lor, trezind poftele celor din jur. Frenezia canibală se răspândi pe măsură ce sângele era tot mai gros, făcând fiecare animal să miroasă a pradă tovarăşilor săi. Se părea că asemenea accidente erau preîntâmpinate în mod normal de către anumite semne vizuale - deoarece gustul hranei în sine nu le oprea.

Alte două tentacule de alimentare ale lui Polifem se întinseseră către prada cea recalcitrantă. Deocamdată niciunul nu ajunsese până la ea, însă toate dovedeau o extensibilitate lentă, inexorabilă, care nu se epuizase încă. Nemo inspectă turbulența roşie de sub picioarele sale. Următoarea lui țintă era stratul bazal şi căută o trecere către el prin vârtejul de dinți. Zări una pe lângă un smoc mare de alge, porni aprinderea motorului din spate şi plonjă, cu puşca înainte.

Văzuseră că, după scufundare, chipul încă acoperit de mască al lui Helion rămăsese neschimbat, pe când mâna lui Jax începuse să se umfle şi jupoaie foarte repede, totuşi pe față, nu pe mâini, simți Nemo primele arsuri vagi, deoarece, pentru a manevra uşor armele, purta mănuşi destul de subțiri. Tulpina în lungul căreia coborî era de grosimea trupului său şi se menținu mereu cu spatele la ea, ca să-şi forțeze eventualii agresori la o apropiere frontală.

Înotă în jos, acolo unde tulpinile se împreunau către rădăcinile lor comune, cât mai exista încă spațiu de manevră între ele, spre epavă.

Cablul acesteia o împiedicase să se scufunde complet. Se afundase pe jumătate într-o zonă bombată, jumătate lichidă, imediat deasupra stratului neural mai solid. Carcasa ruptă oferea multe locuri pe unde putea trece cablurile aduse cu el. Legă epava de câteva tulpini groase de alge. Momeala din ziua anterioară îşi înfipsese acum cârligul în vânatul care o înghiţise. Ghinionul zilei anterioare - faptul că Polifem nu fugise speriat de orbirea lui, ci se hrănise indiferent şi aşteptase să se hrănească din nou - era norocul de astăzi.

– Du-mă jos acuma, dacă doreşti, şuieră Nemo în tăcerea înfundată a căştii sale.

Acum urma acţiunea care punea la încercare plasa de păianjen a norocului. Observaseră trei zone distincte unde se ataşau cordoanele neurale ale senzorilor. Nemo se îndreptă spre cea mai apropiată şi, încercând să-şi învingă teama, intră în ea, cosind cordoanele cu mişcări largi. Găsi o ramură laterală de alge pe care să se aşeze şi opri motorul.

Trase în caracatiţe, pe măsură ce coborâră. Cădeau spre el cu mişcările aleatoare, rotite, ale moliilor sau fulgilor de zăpadă, iar el le împuşcă atunci când îşi lipeau vârfurile caudalelor de strat ca să-şi regenereze cordoanele. Exploziile interne tindeau să le sfârtece în lungime, şi câteva, murind, vomitară din ciocurile lor, în sus, norişori de ouă asemănătoare celor găsite în craniu.

Nemo reteză cordoanele rămase. Deasupra capului, suprafaţa argintie a ichorului spre cerul liber se zărea fragmentată printre formele agitate ale rechinilor, şi Nemo o văzu spargându-se sub unul din cârligele-harpon ale Sarissei. Cablul plutei-momeală trebuia să fie gata să cedeze. Lucră şi mai repede, ieşind acum din ascunzătoarea lui, întâlnind şi ucigând creaturile care se scufundau mai încet. Cel puţin jumătate din cordoanele tăiate trebuie să fi fost cele ale rechinilor, totuşi prea puţini cădeau spre fund, doar în

bucăți însângerate, hrană pentru titanul nepăsător care îşi consuma acum propriile sale organe de simț.

Nemo trecu în a doua zonă. Aici se deplasă în zigzag, secerându-l tot deodată. În el creştea panica, încercând să iasă din carapacea auto-stăpânirii. Compromisul său era de a se împinge până la limita indiferenței. Rămase în mijlocul petecului cosit şi trase direct în sus, accelerând periodic motorul pe stratul mâlos al apetitului lui Polifem de la picioarele sale. Senzorii se scufundau prin semiîntunericul venat, în timp ce din planul cețos al vârtejului de sus, bucățile de rechini continuau să se scurgă, lăsând în urmă dâre de țesuturi sfârtecate. Văzu al doilea harpon al Sarissei izbind interfața şi alunecând spre țintă în colțul gurii gigantului.

Formele moluscoidale sfâşiate şi zdrențuite formau grămăjoare în jurul său. Când magazia de cincizeci de focuri a armei se termină, o azvârli şi scoase altă puşcă. Nu mai cobora nimic. Aşteptă două secunde apoi se lansă către a treia zonă de ataşare.

În acelaşi moment, podeaua micului său ocean îi fugi de sub picioare. În şocul inerțial care urmă, Nemo se răşchiră neajutorat în vârtej. Se izbi de o algă şi o prinse, apoi gigantul se potoli. Peste încă o clipă, plafonul argintiu al universului viu exploră pentru a treia oară. Pluta-momeală, cu cablul rupt fluturând înapoia ei începu să coboare, lăsând în urmă o dâră efervescentă. Nemo acceleră către ultima ancorare a senzorilor.

Cei de pe țărm îl zăriră ridicându-şi secera, țâşnind înainte - dar apoi frânând şi oprindu-se înaintea rădăcinilor ombilicale. Acolo, la marginea păienjenişului, silueta omenească acoperită de solzi se oprise şi, din poziția sa în cel mai adânc loc al globului, părea că apreciază înălțimea desişului.

– Ce face? strigă Japhet spre Sarissa.

Femeia nu-l scăpase pe Nemo din ochi, şi răspunsul ei fu aproape şoptit:

– Se gândeşte cum să le ucidă de deasupra. Da! Apropie-te de ieşire înainte s-o faci... apropie-te cât poţi mai mult!

Silueta solzoasă încercă algele din jurul desişului, şi separă dintre ele o tulpină laterală mai subţire, şi lungă de vreo cincizeci de metri. Nemo o apucă de vârf şi începu să o tragă într-o spirală treptat ascendentă în jurul perimetrului desişului. Pe măsură ce urca, strânse spirala, formând un snop din părţile de jos ale cordoanelor neurale. Când alga se termină, o legă de un cordon masiv şi luă altă algă.

Orson Waverly extrapolase destul de masiv din cele arătate de testul zilei anterioare:

– Cred că a revenit imediat la un taxon de hrănire mai primitiv, adaptat probabil pentru pradă în mişcare, dar în carapace sau cochilie. Poate că se hrăneşte cu pseudo-brahiopode... tocmai s-au găsit câteva specii litorale destul de mari.

Cele mai importante pentru noi sunt însă implicaţiile acestei comportări. Complet orbit, şi totuşi nici o reacţie de panică. Eu cred că saprofiţii, în decursul evoluţiei, au menţinut un fel de alimentare senzitivă, ocazional separabilă, cu gazda lor. La urma urmei, cu cordoanele de rutină tăiate, tipul acesta de reacţie n-ar fi foarte productiv pentru Polifem. Şi totuşi, să fii complet lipsit de un organ de simţ important? Eu bănuiesc că atât timp cât senzorii sunt vii şi menţin legătura, ei, transmit gazdei un flux continuu de „zgomot alb", declanşări neurale aleatoare. Gazda nu încearcă o lipsă a senzaţiei, cât un fel de stare de informare zero, aşa cum se poate întâmpla într-o noapte întunecoasă, sau foarte, foarte adânc în apă.

Sunt convins că pe măsură ce senzorii sunt ucişi, Polifem va simţi gradat deposedarea de simţuri - o stare de „zero total", spre deosebire de cea „fără informaţii noi" şi bănuiesc că lucrul acesta trebuie să producă o reacţie violentă. Sper că

înțelegeți că toate astea sunt numai speculații, dar deseori se întâmplă ca ființe primitive de tipul lui Polifem, care este totuşi primitiv dacă nu-i considerăm adaptarile astea uluitoare, deci asemenea ființe pot fi relativ insensibile la distrugeri fizice masive. Eu pariez că Nemo ar trebui să aibă o şansă bună de a ucide majoritatea senzorilor înainte ca gigantul să aibă o senzație evidentă de anomalie.

Nemo repetă pufnind - „pariez" - şi începu să tragă asupra senzorilor înmănuncheați de el la douăzeci şi cinci de metri de gura ciclopului. Era extrem de atent, perforând din cât mai multe unghiuri masa agitată şi însângerată. Când i se termină magazia, aruncă puşca şi o luă pe ultima. După o clipă - timp în care măcelul nemilos îl cuprinsese de nebunia răzbunării - îşi dădu seama că acțiunea îi reuşise. Tocmai atunci Polifem se mişcă din nou.

Spre deosebire de mişcarea lui anterioară, tremurată, acum Nemo rămase uluit, deoarece era un efort muscular imens, coordonat al biocosmosului în care se găsea. Presiunea ichorului crescu când întregul glob se încordă şi se strădui să se împingă în larg, către apele adânci. În sfârşit mesajul de beznă ajunsese la ganglionii acoperiți cu mâl ai titanului. Acesta era alarmat.

Şi, descoperind că un cablu împletit în cinci nu-l lăsa să se îndepărteze de țărm, alarma deveni panică. Nemo, care se simțise atât de micuț în decursul coborârii sale planate spre duşman, se simțea acum ca un strop de spumă în mugetul clocotitor al unui talaz. Eforturile lui către deschizătura gurii, către cer păreau nişte banalități insignifiante. Polifem avea un taxon de rezistență la captură foarte puternic - chiar uluitor. Căutase să se mişte, şi descoperise că voinței sale i se opunea o inerție dureroasă. Încercă iarăşi, şi în miezul lui intră un colț de durere la o scară ce putea fi simțită. Acum, Polifem se transformase într-un cutremur. Nori vulcanici din sângele lui negru se ridicau dinspre rădăcinile algelor pe care

panica le dezrădăcina. Durerea nu putea rivaliză cu voință oarbă de scăpare ce supraviețuise în colos - fără îndoială, nefolosită, veacuri de inerție. Polifem se zbătu şi o furtună ca de cerneală se înălță din măruntaiele lui rupte.

Iar atunci când se smulse şi barca, târând după ea tulpini rupte de neuroni, şi fu vomitată afară, Nemo ştiu că avea să fie prins în inerția ichorului - avea să cadă împreună cu Polifem, şi să i se alăture în coborârea lui în beznă, dacă nu reuşea să ajungă la barcă înainte de a părăsi gura. Renunță să se mai ridice pe verticală şi se luptă să o intercepteze.

Când irupse, văzu că n-o mai ajungea, era cu o jumătate de secundă în urmă, totuşi inconştient se strădui după ambarcațiunea care îl depăşise. O tulpină neuronală târâtă de barcă îl izbi peste abdomen şi el o prinse cu brațele şi picioarele, în timp ce tot volumul lichid al lui Polifem se năpusti împotriva lui ca să-l smulgă şi târască în jos. Barca, tulpina şi apoi Nemo, fură azvârlite în cer.

Prăbuşirea îl smulse pe Nemo de tulpină. Putea acum să vadă că avea să cadă în exteriorul tentaculelor de hrănire, care se şi scufundau, dar în câmpul de cili care urma leneş fuga gigantului. Se strădui să se îndrepte pentru un plonjon cât mai bun, cu brațele înainte, ca să poată sui imediat la suprafață. Izbi spuma clocotitoare şi îşi arcui spatele cât mai mult când intră. Revenind la suprafață, se simți tras înapoi. Un cil se înfăşurase de elicea motorului.

Câmpul se retrăgea lateral înainte de a se scufunda - ca să zicem aşa. Polifem îşi ridica fustele din locurile mai puțin adânci prin care fuseseră întinse. Nemo se răsuci cu picioarele în sus, ca să se îndoaie spre înapoi unde putea apuca cilul, reuşi să facă acest lucru, însă era prea contorsionat, zbătând din picioare, ca să scoată un cuțit din rania lui încolăcită de cili. Un şoc roşu de durere îi fulgeră prin piciorul stâng.

Abia după un moment avu inspirația să-şi prindă piciorul şi să apuce coarda harponului care i-l străpunsese. O înfăşură în jurul brațului, nemaisimțind nimic decât o stânjeneală profundă şi indignare față de poziția lui, în timp ce căuta cuțitul cu mâna cea liberă. Fu târât sub apă înainte ca să-l poată scoate.

Pentru o veşnicie scurtă se aşteptă ca greutatea lui Polifem să smulgă brațul său armat cu oțel, apoi puse lama cuțitului sub cil şi trase din toate puterile.

* * *

Jones stătea întins pe plaja de pe care porniseră pentru întâia oară. Japhet adusese trusa medicală din râtul-de-nisip şi aşteptă la o distanță discretă până ce Sarissa curăță şi bandajă piciorul lui Nemo. Femeia îi legă brațul şi-l bătu pe coapsă, zâmbind absentă cu o apreciere şi satisfacție inconştientă în ochi, aşa cum un crescător îşi priveşte animalul favorit, ştiindu-l în siguranță.

– Nici o arteră atinsă, rosti ea, doar câteva metacarpiene rupte, cred. În cel mai rău caz, o să şchiopătezi uşor şi asta n-o să te facă să fii mai puțin activ.

Nemo încuviință cu gravitate, şi nu răspunse imediat.

– Te iubesc cu atât mai mult pentru... hotărârea cu care ai încercat să mă salvezi, spuse el în cele din urmă. Fără îndoială ca în clipa în care ai tras ai avut un moment de groază, temându-te ca lovitura să nu fie... ratată.

– Absolut de loc, rosti ea cu pasiune. Ochii ei mari şi negri se ridicară şi îi pironiră pe ai lui, o brumă distinctă de capacitate contestată le adăugă amărăciune. Am ştiut, chiar înainte de a vedea exact, în ce fel de rahat o să intri: nu aveam cum să te ratez, Jones.

Nemo încuviință.

– Înțeleg.

Privi lacul şi zâmbi.
Jos în apeîe lui, duşmanul lor îşi continua retragerea greoaie. Adânc la rădăcina lacului spre sifonul magmatic rece şi întunecos, căutând tărâmurile ce erau străvechea creşă a evoluției lui. Întâlnirea sa cu bipedele vertebrate îi smulsese fructele unei dezvoltări de cinci milioane de ani. Constatase că măcelul acelor pitici era mult mai sălbatic decât cel declanşat de el, aşa încât se refugiase în jos spre noaptea originii sale.